

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 12. LEDNA 1994 — ČÍSLO 74 — WEDNESDAY JANUARY 12, 1994

65c

President Clinton jako dobře známý saxofonový hráč drží saxofon, darovaný starostou Dinantu v Belgii, Dinant byl domovem vynálezce rohu, Adolfa Saxe, který zemřel v roce 1884.

Demokratická strana protestuje proti porušování lidských práv

Jan Kukačka, DSČS

Den 10. prosinec byl dnem lidských práv. Při této příležitosti jsme apelovali na všechny čestné lidi, aby se společně a bez rozdílu rasy národnosti či vyznání nebo politické organizovanosti zasazovali proti porušování lidských práv stanovených Chartou lidských práv OSN. Prosazování partikulárních zájmů pouze jedné skupiny na úkor druhých nikam nevede. Pomáhá pouze totalitě jejíž heslo je: "Rozděl a panuj!" Poškození ostatních je staronovou pracovní metodou bolševiků a v budoucnosti se naduživatelé vrátí jako bumerang. Prosazení lidských práv těch, kdo je nemají, vede ku prospěchu všech. Poškození byt' jedné

Pokračování na str. 5

K vítězství z donucení aneb Fantasie na téma "české křesťanství"

Ataman

Křesťanské strany jsou dokopávány k budoucímu vítězství ve volbách. Když se pod tlakem nepřátel a okolností spojí posmívaná Bendova KDS s Luxovi pronajatou KDU-ČSL, a k nim se přidá sociálně aktuální Bartončikova KSU, nebude zde možná síla, která by je mohla přebít. Mimo sympatisantů zvláště ze zemědělského venkova, svou váhu bude mít i urážená a znovu okrádaná katolická církev, a církev vůbec, které jsou sice nepolitické, ale jejich věřící politicky myslet musí. Váha církve je

Pokračování na str. 8

1994 - o krok blíže ke katastrofě?

Eur. Ing. Dr. Bohumil Kobliha

Analýzy a retrospektivy roku 1993 přesvědčivě ukázaly, že jsme celosvětově prožili další "annus horribilis". Nejhorší dopadli politici. Zdá se, že kdyby na ně na všechny přišel přes noc mor, že by se vůbec nic nestalo. Kdybychom politiku vynechali, přestalo by jen nesmyslné potácení, lhaní do vlastních kapes, pokrytectví, nejhoršího druhu a korupce. Ovšem nejen politici jsou vinni. Do svízelné situace nás dostává i překotná technologie, hrabivá ekonomie, sobectví, "multinationals" a všechny tradiční nectnosti osobní.

V říjnu 1993 jsem se zúčastnil dvou významných událostí: "Manufacturing Week" a "Computer in Manufacturing". Ač se obě výstavy týkaly výroby a tedy užitečností pro člověka, byly de facto jeho popřením. Když jsem prošel rozsáhlou halu č. 4 Národního výstaviště (NBC Birmingham), kde byly vystavovány a předváděny aplikace počítače ve výrobě, převážně programy simulující situace v provozech, potvrdil jsem si nemyslnost našeho věku. Zastavil jsem se a zdánlivě "ztracen" jsem se rozhlížel. Přistoupil ke mně perfektní rodilý anglický gentleman v tmavomodrém obleku s tmavou vázankou v bílé košili. Bystré oči za silnými brýlemi se mne snažily proniknout: "Mohu Vám nějak pomoci?"

"Jistě" usmál jsem se potutelně "prosím Vás k čemu je ta vystavovaná simulace, když vedle v hale na "výrobním týdnu" všechno obstarávají roboti. Na co člověk? Robot přece simulaci nepotřebuje! Není to všechno mimo proporce?"

Zarazil se, ale v další vteřině mu blesklo v očích a pochopil: "Ano jistě máte úplně pravdu, podívejte se na ty obrazovky tamhle.. Shodovali jsme se ve všem.

Dnes mohu navrhnout dílnu či celou továrnu kde nebude jediný "jednicový pracovník", jediný člověk. Materiál ze skladu je vybrán

Pokračování na str. 8

Budu dělat svou práci, a když mi bude v cestě nějaká překážka, odkopnu ji. A bude-li to něco dobrého, budu to zalévat, aby to pěkně rostlo.

LECH WALES

Walesa se drží, i když dějiny se obracejí doleva

*Linnet Myers
Chicago Tribune, 24. listopadu 1993*

Varšava — Říkají, že mohl být hrdinou, ale místo toho volil být prezidentem.

Elektrikář, vůdce unie Solidarity, výherce Nobelovy ceny a teď prezident Polska, Lech Walesa viděl historii rozvíjet se před svými očima.

Někdy dokonce on sám historii rozvíjí.

Ted' tento slavný polský rebel proti komunismu pozoruje poslední kapitulu: bolestný, ironický návrat svých politických nepřátel.

A přichází to právě v době kdy jeho popularita je na nízkém bodu. Nedávný průzkum veřejného mínění (poll) ukázal, že pouze 39% polského národa má příznivý názor na Walesu, a 49% má reakci nepříznivou. Kapitalismus se v Polsku neosvědčil podle svého potenciálu a není divu, že muž, který je hlavou státu, platí část ceny za neúspěch.

Američané si pamatují, jak Walesa přeskočil přes plot gdaňských

Pokračování na str. 4

■ BERLÍN, Německo

Zatímco prezident Clinton jel na pondělní vrcholnou schůzku NATO v Bruselu, dělal Richard Naab cestovní plány pro 2,393 osobních a nákladních aut, 1,185 koček a psů, dva papoušky a jednoho hroznýše.

To všechno je majetkem amerických vojáků, kteří opouštějí Berlín.

A zatímco vůdce NATO připíje šampaňským vítězství nad "studenou válkou", Naab bude zvědav, najde-li se německý podnikatel, který by převzal Burger King nyní vedený berlínskou brigádou americké armády.

V pondělí měl Clinton naznačit, jak, podle jeho názoru, NATO může zůstat silné a relevantní v nové Evropě, které již nehrozí komunismus, nýbrž nacionalismus a etnické konflikty.

Skutečnost je ta, že Naab bude zhašat světla v americké vojenské obci v Berlíně, a pak zavírat dveře. Ke konci tohoto roku, možná asi 30. září v Berlíně, nezůstane ani jediný americký voják.

Odtahování z Berlína se bude opakovat po celé Evropě, kde počet amerického vojska v NATO dosáhl vrcholu v r. 1991 počtem 314,000. Tento počet klesl na 150,000 na cestě k cíli, který je 100,000 v r. 1996. Naab toto vše viděl. Byl vojenským atašé u amerického vyslanectví v Moskvě, když Ronald Reagan nazval SSSR "the evil empire - zlou říši, a byl tam na začátku perestrojky Michaila Gorbačova. Prožil ještě mnohé, a když byl již v civilu, najal ho Pentagon k plánování organizace odchodu z americké vesnice v Berlíně.

"Nejtěžší je otázka, jak udržovat morálku," řekl Naab. "Jednu minu-

tu mají tito vojáci skutečné poslání. Další minutu je armáda U.S. vyškrtává ze svých knih."

■ BRUSEL, Belgie

Tři desetiletí po tom co John F. Kennedy elektrizoval Evropany prohlášením "Ich bin ein Berliner," řekl prezident Clinton v neděli, že staré hrozby "studené války" byly nahrazeny novými nebezpečími, způsobenými "vkrádající se neustáleností", přelévající se z dřívějšího sovětského bloku.

Spíše než na vojsku a tancích generace Kennedyho, podle Clintona závisí "nová bezpečnost Evropy na nahrazení starých bariér "železné opony" hranicemi otevřenými obchodu a investicím, životně důležitými k tomu, aby demokratické

reformy byly úspěšné na Východě.

Řekl, že hospodářské a vojenské svazky mezi Východem a Západem "jsou nejpevnější záštitou proti nynějším nebezpečím Evropy" - etnickým konfliktům, zneužívání lidských práv, destabilizování přívalu uprchlíků, vzniku agresivních režimů a rozšiřování zbraní k ničení mas.

Ale zatímco se prezident soustředil na budoucnost Evropy, Spojené státy a jejich západoevropské spojenci se soukromě dohadovali v předvečer vrcholné schůzky NATO o tom, jak naložit s nejnaléhavější výzvou bezpečnosti dne, pokračujícím krveprolíváním a hladem v Bosně.

Televizi vysílané obrazy z masakrů na Balkáně a prázdné pohůžky Západu odvetou vzbudily pochyby o budoucnosti organizace Severoatlantické úmluvy, která udržovala pohromadě transatlantické spojení.

Clinton řekl ve své řeči že Západ si nemůže dovolit podstoupit riziko, jaké by následovalo, kdyby se Amerika obrátila zády k východní Evropě a bývalému Sovětskému svazu teď když ze sebe setřásly tyranii komunismu.

"Nesmíme teď dovolit, aby byla "železná opona" nahrazena závojem netečnosti," řekl.

Na jednom místě se zmínil o tyranii bojovných nacionalistů a demagogů — což se patrně vztahovalo na neočekávaný úspěch Vladimíra Žirinovského a jeho strany v prosincových volbách.

Clinton řekl, že NATO může použít iniciativ jako jeho návrh na "Partnership for Peace" - Společenství pro mír — které by dalo zemím možnost zúčastnit se společenských cvičení bez plného členství ve vojenské alianci.

Slovensko se v neděli stalo druhou zemí, která oznámila formální přijetí návrhu. V sobotu to bylo Maďarsko, které oficiálně řeklo U.S., že s plánem souhlasí.

Clinton nabádal také západní Evropany, kteří trpí krizí a nezaměstnaností, aby otevřeli své trhy dovozu z dřívějšího Sovětského svazu a východní Evropy — k čemuž byli pomali co se týče klíčových výrobků jako potravin,

textilii, oceli a uhlí.

Toto je obzvláště citlivou otázkou pro země jako Polsko, Maďarsko a Českou republiku, které podnikly důležité kroky k hospodářským reformám, avšak shledaly, že Evropské společenství jim nechce dát členství, které by otevřelo trhy západní Evropy pro jejich export. Clinton se má sejít s vůdci těchto zemí ve středu v Praze.

Clinton přijel do Bruselu po pohřbu své matky v Hot Spring, Ark. Po krátkém setkání s belgickým králem Albertem II., a jinými hodnostáři, byl pozdraven davem a přivítal se s některými diváky podáním ruky.

Mezi jiným vyprávěl Clinton rodinám amerického vyslanectví, jak mluvil s "jednou neuvěřitelnou belgickou paní," která byla dva roky bez práce, ale teď má svůj vlastní podnik po hospodářské integraci Evropy.

"Musíme šířit tohoto ducha, víru, že můžeme oživit toto hospodářství, toto celé globální hospodářství," řekl.

**MACNEAL AUXILIARY
NABÍZÍ STIPENDIA
(Scholarships)**

Woman's Auxiliary nemocnice MacNeal bude zase udílet stipendia — Mabel Wilen Scholarships — v částce \$2,000 studentům v této oblasti v oboru medicíny.

Tato stipendia, podle předsedkyně Auxiliary Scholarships Betty Holland, jsou nabízeny studentům, kteří splní následující požadavky: mají ekonomickou potřebu, jsou residenty oblasti, které slouží nemocnice MacNeal, mají zájem a jsou oddáni oboru medicíny, jsou zapsáni v akreditované škole Spojených států a prokazují přijatelné scholarstické schopnosti.

Stipendia Mabel Wilen nabízí MacNeal Woman's Auxiliary na jeden rok. Žádosti musejí být psány ručně, a konec termínu k podání je 28. února 1994. Stipendia budou udělena v dubnu 1994.

Aplikanti mají psát o žádosti na tuto adresu:

Woman's Auxiliary, Mac Neal Hospital
Mabel Wilen Scholarship
3249 South Oak Park Avenue
Berwyn, IL. 60402

Kotlí se vznášeli nad městem Sydney zatímco požár v buši pokračuje okolo australské metropole. Nejméně 150 domů a dalších budov bylo zničeno během ohně trvajících týden.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce
a předplatte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

**Czechoslovak Daily Herald
DENNÍ HLASATEL**

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny tóny, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí všídky s uveřejněnými články stotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo skracovat zaslané články. Zastane rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

**OVERSEAS
in US Dollars**

3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

V době polistopadové jsme si nejen ujasnili některé pojmy o reálném socialismu, ale i o tržním hospodářství, Deklaraci lidských práv, totalitě budoucnosti a o tom, kdo je vůbec kdo a mnoho dalších otázek. Snad již zbývá udělat si jasno i v našem kalendáři.

Tohoto úkolu se ujala sama strana nejmoudřejší. Z posledního utajovaného zasedání výkonné rady ODS se podařilo díky nemorálnímu úplatku získat velice zajímavé informace. Týkaly se připravované změny kalendáře, které budou platit od prvních minut nového století. Vedle svátků podle starého kalendáře (první sloupec) uvádíme i svátky nové, podle kalendáře ODS (druhý sloupec).

25. ledna - Obrácení sv. Pavla	Procitnutí novinářů
15. února - Faustín a Jovita	Svědků Jehovových
2. února - Očištění P. Marie	P. Marie Kabrhelové
25. února - Matěje apoštola	Uctívání rudé hvězdy kremelské
27. února - Jan Zlatoušty	Václava Havla
19. března - sv. Josefa pěstouna	sv. Josifa, generalisima
1. května - Svátek práce	Vzpomínka zesnulých
23. května - Nejsvětější Trojice	Den svatých Václavů
4. června - Božského Srdce Páně	Otevření náruče Klausova
13. června - sv. Antonín	sv. Tondy ušatého
29. června - Petr a Pavel	sv. Miloše a Jakeše
10. července - Sedm bratří	Posledního ÚV KSČ
6. srpna - Proměnění Páně	Proměnění sv. Havla
2. října - Andělé Strážní	Všech patronů StB
14. září - Povýšení sv. Kříže	Povýšení tržního hospodářství
28. října - Den svobody	Den hanobení minulosti
1. listopadu - Všech svatých	Všech svatých komunistů
17. listopadu - Řehoř divot.	Zjevení sv. Jidáše
23. listopadu - sv. Klimenta papeže	sv. Klimenta Gottwalda
24. prosince - Štědrý den	Uctívání žebráků
26. prosince - sv. Štěpána mučedníka	sv. Štěpána, tajemníka
29. prosince - Mlád'átka	Legalizace potratů
31. prosince - sv. Silvestr	Konec srandy a uctívání premiérů

Omlouváme se, že se nám nepodařilo zjistit pod jakými sankcemi bude nový kalendář zaváděn. Bezpečnostními opatřeními byl pověřen náměstek ministra obrany Jirí Pospíšil z jižních Čech.

VĚŘILI-NEVĚŘILI

Jan Černý

Ve dnech po "revoluci 1989" mě vždycky trochu zamrazilo, když jsem slyšel z úst některých politicky předních emigrantů, kteří zde byli na návštěvě, že "už opravdu ani nedoufali..."

Jak je to možné, když kupříkladu mnozí odvážnější a zde žijící obyčejní občané již víc než rok předtím prohlašovali, za úsměvu naslouchajících, že "tyhle naše vládaře neberou na vědomí, a že pro ně jsou už jakoby nebyli?"

Já si myslím, že víru nebo aspoň naději jsme měli všichni, i ti v zahraničí. U nás se bez toho dokonce nedalo žít. — Pamatujete, jak Bruce Lockhart ukončoval své povzbudivé úvahy z londýnské BBC větou: "Dobrou noc a pevnou naději!"? A my jsme mu věřili jako bibli. Kdyby mě dnes někdo z Hlasu Ameriky nebo ze Svobodné Evropy řekl, že svým slovům nevěřil, cítil bych se podveden. I po těch desítkách let, v nichž se toho na naší vlastní kůži tolik odehrálo.

Na druhé straně musím po zkušenostech říct, že i nepravdivá, ale povzbudivá zpráva, které se v kriminále říkalo "latrina", sehrála v nesnesitelných situacích nadlehčující roli. Mám dojem, že někteří "dobráci" si takové latriny pro účely obecného povzbuzení sami vymýšleli.

Bud' jak bud', jsem toho názoru, že bychom si za každých okolností měli říkat pravdu. Bolí to, alespoň víme, na čem jsme. Když můžeme celkem klidně chodit celý život s rozsudkem smrti v kapse, proč bychom si měli lhát v méně důležitých věcech.

Někdo prý má lhaní, jak se říká, v popisu práce. Ty profese, byt' by měly zlaté dno, bych nechtěl vykonávat. Ve fraku, ani u mikrofonu. Tyto zvlášť ne, protože informačně bezbranný občanský průměr stále ještě s jakousi zaklínací úctou praví: "Vždyť to říkali i v rádiu!". Nechtěl bych být ani ministrem, vyčleněným takřka jenom pro říkání nepravd, jako: "Již jsme se odpoutali od krizového dna", zatímco se tam teprve volným pádem řítíme, anebo: "I ta negativa v našem hospodářství svědčí o pozitivních tendencích". Styděl bych se a měl strach, že mi někdo za rohem dá přes ústa.

Přesto všechno za největší podvodníky pokládám ty, kteří se zvenčí po desetiletí, a v bezpečí, předváděli národu jako vědouce, optimističtí borci, ale tomu co říkali sami nevěřili. Nedovedu pochopit, jak se mohou nechat

Dániken služebník

Katuše Ubrínská

O svobodných zednářích je známo, že své ničivé plány na ovládnutí světa připravují vždy s velkým předstihem, jak nás o tom poučila historie velkých revolucí, převratů i světových válek. Součástí psychologické války proti lidstvu, která jim umožňuje bez většího odporu tyto hrůzné plány uskutečňovat, nejsou jen lživá masmédia, jejichž hlavním úkolem je popularita mocných, vytváření legend o lidech předurčených vést národy do záhuby, kampaň proti nepřítelům mocenských kruhů a hlavně vytváření iluzí, které odvedou pozornost občana od podstaty skutečností, od faktu, že je pouhým manipulovaným otrokem. Stejnou sociální zakázku plní i umění. Od dob osvicenců např. přispívá k hodnotovému vakuu, k bezduchosti, k popularizaci zločinnosti, popření všeho skutečně důležitého v lidském životě, k propagaci sexu a jepičích konzumních cílů, k znemravenění a zbarbarštění člověka jeho masovou převýchovou v materialistu. Politika, působení masmedií i umění se tak stává pouhou reklamou na šmejdy, které jsou vydávány za vrchol pokroku.

S nenápadnou popularizací Nového světového pořádku začal svými Vzpomínkami na budoucnost již Erich von Dániken, mimochodem velký zastánce světovlády. Pamatujete na jeho předmluvu, kde se odvolává na tajemství, skrytá v knihovnách tajných společností? Tajné společnosti, jakými jsou zednářské lóže, musely do nedávna skrývat nejen své knihovny, ale i své záměry a činy. Když jejich účast na světových dějinách byla prozrazena, obvykle lidská společnost tyto zrůdy odsoudila k vězení nebo k trestu smrti. Dnes, po důkladném psychologickém promývání mozků, vylezly zrůdy z temnot a ukazuje se, jakou jsou pro lidstvo katastrofou. Co jiného se také dá čekat od zločinců? Není ovšem pochyb, že se zednáři zmocnili knihoven vládců, církevních a sektářských, kde byly zápisy o dnes již zapomenutých a znovuobjevovaných znalostech, dovednostech, poznatcích, které ovládaly pouze kasty vyvolených a běžným občanům byly tyto skutečnosti nedostupné. S vymřením vyvolenců se tyto projevy dřívějších civilizací ztratily, zanikly. Mnohdy je vykoupily zločinecké kruhy, jejichž letitým cílem bylo ovládnout svět. K jaké destrukci tyto cenné znalosti v jejich rukou vedly, můžeme vidět na dnešním rozvráceném a ke katastrofě spějícím světě.

Nový světový pořádek popírá současnou křesťanskou civilizaci a z kompilací ze všeho se odráží vytvořit jakési jednotné náboženství pro uniformní neidentifickou masu otroků bez tranc, bez národnosti, bez rodin, bez vlastí, bez domova. Tomuto popření vědy, náboženství, tisíciletých znalostí i představ lidstva posloužil rovněž Dániken.

Všechno, co rozvíjelo lidstvo, vzniklo prý zásahech mimozemské civilizace, její představitelé byli bohové, oni šlechtili lidskou rasu oplodněním primitivních samic žijících na úrovni zvířete. Vnášet pochyby a zmatky od všeho bylo odedávna ideologií lidí temnot. Ostatně Dániken se odvolává na vědce, jejichž příslušnost k zednářským lóžím je jasná, ke špičce v armádní hierarchii zvláště v USA, která slouží viditelně zrůdám z temnot.

Již u tohoto autora se projevuje dnešní arrogantní pohrdání člověkem, pokud nepatří k dekadentní zločinné zednářské kastě. To je také důvodem k brutalitě, v níž je v tomto století (pod hesly o rovnosti, svobodě a bratrství nebo lidských práv) decimována méněcenná lidská sběh.

A pokud by se náhodou tato sběh vzbuřila, k čemuž již ve světě začíná docházet, a mocensky se to nepodařilo zvládnout, je tady alibi. Základ položil Dániken. Ufo — zásah mimozemské civilizace. Proto existují štědře dotované sekty, rozdávací seznamy vyvolených, jimž prý velitelé vesmírných lodí chtějí zajistit přežití v případě světové katastrofy. Na prvních místech figurují Bush a Clinton, 120 nejbohatších klanů světa a jejich věrných lokajů, vesměs výtečníci. Když člověk vidí tyto spekulanty, podvodníky a parazity na seznamu vyvolených, určených uchovat lidskou rasu, tak se přeživší reprezentativní vzorek lidstva bude asi mít skvěle. Budou jim muset stačit "amarouny" — syntetická strava z jedné sci-fi české pohádky. Nebudou umět nic opravit, nic tvořivě vyvinout. Zato budou dělat geostrategickou politiku vesmíru a všude zakládat banky. Na to se mimozemské civilizace jistě hrozně těší. Přijdou jim ze země experti na války, podvody a zmar všeho. Otázkou jenom je, jestli vůbec budou mít komu vládnout. Ale to už je starost mimozemských civilizací, ne?

důvěřivými lidmi oslavovat, jak mohou přijímat medaile i peníze včetně funkčních a bytových naturálií. Lépe již dovedu pochopit ty u vesla, kteří je tím na úkor občanů zahrnují. Za co, to lid nemusí vědět.

Věřili-nevěřili? Mluvili pravdu nebo kecali? Použiji přesně jejich návštěvnických slov: "... už jsme opravdu ani nedoufali..." — Bud'me rádi, že nás vyléčili z důvěry "v ty nahoře" vůbec. Přitom se nemusíme ohlížet, že bychom tím vylili "vaničku i s dítětem", neboť dnes už si můžeme ověřit, kdo lže a kdo se jakž takž drží pravdy. Tehdy to možné nebylo a proto jejich přetvářka byla zneužitím naší důvěry, a je zavrženíhodná.

Walesa se drží, i když ...

loděnic v začátcích 80tých let, a vedl své spolupracovníky v protiviálních stávkách, jež eventuelně porazily komunismus.

Ale tolik se od té doby změnilo, že členové Solidarity by teď pravděpodobně spíše "znemožnili řečníka" než aby s ním přeskakovali ploty.

Jak bude historie soudit muže, který rebeloval proti strašné síle, vedl své lidi k svobodě a pak narazil na překážky, o kterých ani nevěděl, že existují? "Nevím, jaké bude mé místo v historii, protože to nebudu já, kdo ji bude psát," řekl Walesa. "Myslím, že bude mnoho napsáno lidmi se stupněm Ph.D. o mých pozitivních i negativních stránkách. Mnoho lidí na tom vydělá mnoho peněz."

Walesa je stále ještě člověk z chudé selské rodiny, muž dělnického světa, který ač obklopen elegantními presidentskými okrasami, stále ještě se dovede podívat návštěvníkovi do očí, rozžlobit se a ztratit trpělivost. Jeho vzdělání není dostatečné, jeho chování dělá někdy starosti, jeho nevhodné výrazy uvádějí vzdělané lidi do rozpaků.

Ale Walesa pomohl změnit svět, a ačkoliv je zvědav, jak bude pamatován, je jisté, že nebude zapomenut.

Zpět v roce 1980, "v několika hodinách nebo dnech úplně neznámý — jeden z mnoha možných vůdců stávky — se stal mužem," řekl Andrzej Krzysztof Wrublewski, vydavatel varšavských novin Gazeta Bankowa, který byl tehdy reportérem. Pamatuje se na dny, kdy Walesa si sedl k debatě se svým protivníkem — zapracovaným komunistickým politikem.

Wrublewski popsal politika jako "dobře oholeného, v bílé košili, s delikátními prsty." A Walesa: "S plnovousem, drsnými dlaněmi — elektrikář."

Walesovo rebelantství bylo tehdy tak riskantní, že "nikdo nevěděl, bude-li ten chlapík brzy ve vládě nebo ve vězení," řekl Wrublewski.

Fakt je, že Walesa byl vězněn než jeho unie konečně porazila své komunistické nepřátele o několik let později. V r. 1989 začal Walesa debaty kolem kulatého stolu, které byly začátkem konce pro komunistický režim. Pak, po krátkém období kompromisu, vládcové povolili a Solidarita — s Walesou u kormidla — převzala moc.

Byl to slavný okamžik v historii, ale pouze okamžik.

Do r. 1990, když se Walesa stal prezidentem nové demokracie, bylo již hnutí Solidarita rozštěpeno na hašteřivé tábory. Byl to tragický obrat, ale mnozí říkají, že Walesa si to sám způsobil.

Walesa prohlásil to, co nazval "válka nahoře" — rozhodnutí, které nedávno vysvětlil při interview s Tribunou.

"Zprvu jsem ovšem chápal Solidaritu jako metodu boje, jako cestu k vítězství; ale když boj skončil, bylo nemožné pokračovat s monopolem Solidarity," řekl. "To by nebyla žádná demokracie, žádný pluralismus, kdyby se všechno jmenovalo Solidarita. Proto se Solidarita musela rozdělit."

Jiní s tím nesouhlasí. Piotr Nowina-Konopka, který byl kdysi Walesovým mluvčím, je jeden z mnoha starých kolegů, které Walesa nechal za sebou. "Nebylo žádného důvodu k rozdělení hnutí Solidarity," řekl Nowina-Konopka.

A jak se Solidarita víc a více tříštila, vznikaly různé pro-solidaritní strany. Byly doby, kdy se navzájem zle napadaly a skoro zapomínaly, že mladí dřívější komunisté, orientovaní na reformu, tiše měnili své způsoby, uvažovali o své minulosti a modernizovali svou filosofii. Tato změna byla pocítna nejintenzivněji 19. září, když voliči - unavení tvrdými kapitalistickými reformami a znechucení "bojovníky nahoře" — zvolili zpět "obrácené" komunisty.

"Ted' prakticky jediné, co zbývá z tábora Solidarity, je 74 poslanců z Demokratické unie," řekl Nowina-Konopka. V Sejmu - mocné nižší sněmovně parlamentu - je to jako nic.

V r. 1990, bitva postavila Walesu proti starému kolegovi Tadeuszovi Mazowieckému a neznámému novému příchozímu se sliby, "jak rychle zbohatnout" jménem Stanislaw Tyminski. Nowina-Konopka podporoval Mazowieckého a od té doby on a Walesa nebyli již přátelé.

V den voleb byly hlasy Solidarity rozděleny Walesou a Mazowieckým, a nakonec musel Walesa soutěžit s Tyminským v rozhodujícím hlasování. Walesa sice volby vyhrál, ale jeho popularita jako hrdiny již upadala.

Mnoho členů Solidarity bylo při Walesovi; říkali, že ačkoliv byl hrdinou unie, nebyl učený nebo dost umírněný, aby byl prezidentem. Jeden z těch, kdo zůstal na Walesově straně, byl Jaroslaw Kaczynski, který spolu se svým bratrem Lechem, (byli dvojčata) pomohli při Walesově kampani.

"Bylo zcela zřejmé, že když jsme chtěli odstranit (dřívějšího presidenta Wojciecha) Jaruzelského, Walesa musel být kandidátem," řekl Jaroslaw Kaczynski. "Měl být kladivem k rozbití starého systému."

Ale ani dvojčata nezůstala dlouho Walesovými přáteli.

Vypukly mezi nimi politické hádky, a Kaczynski se začal dívat na Walesu jako na "silně egocentrického".

Po Walesově vítězství se Kaczynski stal novým šéfem kancléřství,

ale jejich vztahy se zhoršovaly," řekl řekl Kaczynski.

"Naposled jsme se viděli u stolu, kde sedávají dřívější vůdcové Solidarity. Walesa se snažil vzbudit příjemnou náladu — přinést zpět staré časy kvůli starým časům. Pilo se, ale on ovšem mnil "business".

Řekl, že Walesa argumentoval pro svou volbu ministerského předsedy, a debata se stala hlučnou a ošklivou. "Walesa řekl, že pošle státního zástupce, aby mě přezkoušel, nebudu-li souhlasit... Rozhodl jsem se, že je to víc, než mohu snést, a řekl jsem mu něco velice nepříjemného a odešel jsem. Od té doby jsme spolu již nikdy nemluvili."

Při interview vysvětlil Walesa mnoho přerušovaných přátelství takto: "Muselo se to stát, a já sám jsem byl mnohdy příčinou. Chovám se jako slušný pták. Ptáci vychovávají svá mláďata, a pak je vyhodí z hnízda. A v ten čas se to ptáčatům nelíbí." Dnes kdysi mocná Solidarita klesla z deseti milionů členů na méně než dva miliony.

Zatím Walesa, kdysi "velmi otevřený k lidem, kteří přicházeli poradit" je teď čím dál tím méně otevřený, podle Nowiny-Konopky. "Stal se příliš sebedůvěřivým..."

Vloni protestovalo asi 10.000 členů Solidarity před Belvederským presidentským palácem, a vykřikovali urážky na svého dřívějšího hrdinu. Byl to jeden z mnoha hořkých okamžiků, když se hroutilo hospodářství Polska a Walesovi lidé se obrátili proti němu.

President takové protesty oprášil, říká, že jsou to "známky pluralismu, svobodného tisku, svobody slova, a myslím, že to je velmi dobré".

Po svržení starého režimu narazil Walesa a Polsko na něco, co neočekávali. Kapitalismus nebyl snem, jaký mysleli, že bude. Nezaměstnanost stále stoupala a bída rostla. Ačkoliv dychtiví noví podnikatelé přejížděli kolem v lesklých Fordech, Mercedeskách, na ulicích se objevovali žebráci.

Polsko stihalo zklamání a zmátek. Dělníci obrátili svůj hněv proti Walesovi, který nedodržel své sliby rychlé a snadné změny k novému systému. Zatím inteligence dělala nelaskavé — a možná snobské, hloupé — žerty o nedostatku formální gracie presidenta.

"Používá hrozné řeči, plné neohrabaných, trapných metafor. Někdy je mi až stydno," řekl Wrublewski.

"Je to úplně obyčejný dělník," řekl Kaczynski. "Co tím myslím je, že se vůbec nezměnil, ani dnes. Má úplně nedostatečné vzdělání. Celých těchto dvanáct let se jeho názory nevyvinuly".

Walesa utrpěl další ránu, když vládní úředníci uveřejnili vloni kontroverzní, neověřené seznam těch, o kterých se předpokládalo, že byli dřívějšími komunistickými agenty tajné služby. Parlament vybuchl zlostí, když shledal, že někteří velcí hrdinové Solidarity — dokonce i Walesa — byli v seznamu uvedeni.

Walesa také zuřil, a tehdejší Kabinet hned padl. Později byla jmenována Hanna Suchocká první ženskou ministerskou předsedkyní, což bylo něco, s čím Walesa váhal, jak sám připustil.

Ale on i Suchocká dobře spolupracovali, a alespoň na čas uklidnili rozbouřenou politickou scénu.

V nedávném interview Suchocká řekla: "Všichni pozorovali, že máme takové odlišné charaktery a způsoby chování a mysleli, že bude pro nás nesnadné společně pracovat. Ale pro mne nebylo těžké pracovat s prezidentem Walesou.

"Ovšem druh myšlení a druh řeči je zcela rozdílný mezi Walesou a mnou," řekla Suchocká, konstituční právnička, která hraje na piano a ovládá čtyři řeči. "Snažila jsem se vyhnout se napětí."

V měkkém plísnění svých kolegů-intelektuálů, kteří haní Walesovo pozadí, Suchocká řekla, že je důležitý charakter člověka — ne jeho vzdělání.

Když minulý měsíc odcházela z úřadu, Walesa chválil její práci jak řekla Suchocká. "Byli jsme výteční," řekl Walesa.

Dřívější komunisté, teď zvaní Aliance demokratické levice, vyhráli volby vloni v září a jmenovali Waldemara Pawlaka za ministerského předsedu. V poslední snaze tomu zabránit požádal Walesa Suchockou, aby zůstala v úřadě a pracovala s novým parlamentem, ovládaným levičáky.

I vůdce Aliance Aleksandr Kwasniewski požádal Suchockou, aby zůstala doufaje, že nastal historický okamžik pro po-solidaritní politiky a bývalé komunisty ke společné práci. Avšak Suchocká řekla jak Walesovi tak Kwasniewskému, že ten okamžik ještě nenastal.

Walesa tedy přihlížel 10. listopadu tomu, jak levičáci volí svého ministerského předsedu a Kabinet převládající parlamentní většinou.

Byla to pro Walesu poslední a nejtěžší rána, jakou utrpěl za svého presidentství.

Během interview s Tribunou si byl Walesa jist, téměř arogantně, když prohlásil, že je stále ještě v Polsku u vesla — přesto, že levičáci by mohli získat dvě třetiny parlamentu, které potřebují k přehlasování jeho veta.

Všechno jde pravým směrem. Vše je děláno se slušností, a já jsem

skupiny vede naopak k poškození všech. Lidských práv je mnoho: právo na život, zdraví, vzdělání, zdravé životní prostředí, na práci a spravedlivou odměnu za ni atd. atd. Není však možné očekávat, že by všechna lidská práva byla dodržována vládnoucí skupinou (vláda, Parlament), která porušuje nejzákladnější lidské právo — právo na prosazování práv! Zajisté se vyskytnou alibistické odpovědi, že toto právo není nikomu upřeno, že každý může demonstrovat, nebo žádat na státních orgánech dodržování práv. Žádat a demonstrovat sice může. Ale toť vše. Na nedodržování lidských práv ve společnosti plné bezpráví, křivd a neoprávněných monopolních výsad to vůbec nic nezmění. Zkrátka můžeme říkat co chceme (vlastně dnes již i to zakázali), ale mocní si zase mohou dělat co chtějí! Není v tomto státě mechanismus, který by státní moc donutil, aby občanům sloužila a ne je poškozovala. Není v tomto státě mechanismus, který by státní byrokracii donutil k zodpovědnosti. Neplnění volebních programů a listiny základních práv a svobod je samozřejmostí. Tak jsme byli připraveni o svůj stát — Československo, protože někdo chtěl být nejmocnější v celém státě (tedy absolutní diktátor). Vida však, že by mohl sice být mocný v Čechách a na Moravě, ale nad ním by byl jiný demokratický — federální — orgán, který by vykonával byt' jen malé delegované pravomoci a to ještě se souhlasem republik, již jsme se museli rozdělit, aby jsme jak v ekonomické tak zahraniční politice šli tou "jedinou správnou cestou" podle přání jedné skupiny, resp. jejích protektorů.

Dovedli nás k bankrotu našeho hospodářství, kdy naplňování mnohých i těch nejzákladnějších lidských práv již ani není objektivně proveditelné, což totalita zneužívá tak, že se ani nesnaží. Václav Havel u příležitosti Dne lidských práv řekl, že se bude snažit o jejich dodržování. Nelze však prý říci, že ode dneška lidská práva porušována nebudou! Není prý to lehký úkol. Přirozeně, když neustále protiústavně podepisuje zákony, které jsou s lidskými právy v absolutním rozporu! Současná totalita a její vůdcové odmítá referendum "jako zbytečný institut". Přirozeně, diktátor se míněním lidí stejně neřídí. Může žádat jednotlivá lidská práva a když se to mocným hodí, tak nám od svého stolu pohodí kousek a hned jim patolízalové budou přes všechna média pět ódy. Takto bychom se suverénními občany nestali nikdy. Žádejme proto právo na prosazování svých práv, které je zakotveno v námi ratifikované Chartě OSN a které zní: "Každý má právo na zastoupení v zákonodárných sborech! Toto právo bylo od samého sametu porušeno, neboť Ti co seděli po listopadu 89 u kulatých stolů se dohodli, že oni budou vládní a nikdo jiný! Proto vymysleli zdánlivě rovnoprávné volební zákony s klausulemi. Volební rovnoprávnost je přirovnána např. k boxu asi takovému, že ten bohatší (který na to má) může mít na rukou "boxery". Prý musíme mít silnou vládu, a lid souhlasil. Silná vláda však ještě není dobrá vláda. Přitom ti co to dnes mají znovu "pevně v rukou" říkají, že stát musí být slabý?! Ano, ale až poté, co zneužitím silného státu připravili národ o jeho suverenitu spočívající v národním bohatství, které si dnes mezi sebou rozdělují. Potom bude vlastně jedno, jaký bude Parlament či vláda. Za peníze se

dají ve státě chudých a tím nesuverénních občanů koupit i prezident! I celý Parlament lze podplatit. Národ však nikoliv. Proto musí každá skupina občanů, která ve volbách získá byt' jen jedenkrát 40 tisíc hlasů (mandátové číslo) mít svého zástupce v zákonodárném sboru. Čím menší skupina, tím má blíže k normálnímu občanu a tento národ má inteligentní občany, kteří dovedou spravovat své věci, mají-li možnost. Vědí, co je dobré a co ne. Proč tedy budovat novou nomenklaturní elitu, která to má vědět za nás a má mít svá postavení na věky zajištěné tím, že uzákoni vyřazení nepřijemné občanské konkurence zdola. Ano takový je zákon. Co natom, že je v rozporu s Ústavou? Bolševici přece nikdy nedodržovali své vlastní zákony! Mocní se stávají mocnější a bezmocní bezmocnější. Volební zákon v přirovnání k běžnému životu říká, že ten, kdo má malý zisk (neboť ještě nemá fabriku, nýbrž jen dílnu) nemá právo na žádný zisk, zatímco ten, kdo má velký zisk, má právo na zisk toho druhého! V našem státě není suverénní a bohatá občanská společnost, která by si svá práva dovedla obhájit sama. Každá politická strana, je tedy v podstatě jen občanským sdružením a má právo na volební peníze. Nejsou to peníze státu. Jsou to peníze těch, kteří ji volili a za tyto peníze má politická strana povinnost pomáhat svým členům a příznivcům. A to i v každodenním životě je nutné domoci se práva, je-li porušeno. A je nutné porušovatele zbavit funkce, kterou zneužívá. Není to jen zájem politické strany, je to zájem národa, aby všechna práva byla plněna.

Stejně však jako je na bankrot zcela diktátorsky přivedena ekonomika. Byly zbaveny peněz a zastoupení v Parlamentu i nově vzniklé politické strany. Byly určeny k zániku: aby nemohly práva svých členů a tím současně i práva ostatních občanů proti staronové totalitě hájit. At' měly málo či více hlasů, neměly stejné demokratické právo dostat za jeden hlas 15 korun, zatímco hegemonistické strany, které klausule stanovily — aby se zbavily konkurence — toto právo měly!??? Z jakého titulu? Že měly více peněz na volební kampaň, protože jako např. Strana lidová měla díky kolaboraci za dlouhá léta nashromážděný majetek, zatímco nové strany začínaly "z nuly"? ODS, která celému národu dnes vládne má pouze něco přes 20 tisíc členů a to jen díky tomu, že rozdává bezpracné posty v národem placené státní administrativě. Jak je možné, že 20 tisíc lidí (a dnes již velká část členů ODS s jejím vedením nesouhlasí) vládne 10 milionům? Proto, že dostali na volební kampaň peníze ze zahraničí!??? Sametová revoluce tedy nebyla zrodem, byla potratem demokracie!

Volební klausule zkreslily i výsledky voleb. Ve skutečně svobodných neklausulovských volbách by počet hlasů pro dnešní neparlamentní strany byl dvojnásobný oproti klausulovské skutečnosti. Přesto počet voličů, kteří tyto strany volili a byli de facto zbaveni svého lidského a volebního práva je 25% národa, tedy téměř 2 miliony občanů! V případě svobodných ničím neomezených voleb by skutečně demokraticky zdola vzniklé politické strany dostaly 50% tedy 4 miliony hlasů! Totalitní ODS by měla 15% a byla by v demokratickém Parlamentu v menšině — již po prvních demokratických volbách (a to měla jedno volební období náskok). Byla by přehlasována a Československo by se nerozdělilo. A v dalších volbách by totalitní strana — pokud by nezlidšťela — zanikla úplně. Nyní si buduje své pozice "za státní (naše) peníze".

Nám nejde jen o to dostat se do Parlamentu. Chceme prosadit, aby dobrý odborník-řemeslník, podnikatel, vědec, umělec atd., či dobrý politik byli na stejné občanské úrovni. Proto jsme šli do politiky, aby se každý z nás mohl občansky prosadit. Každý člověk má rovné právo na seberealizaci. Toto právo je dnes našim občanům upíráno. Jde nám o to, aby post v politice nebyl nebetyčně vzdálen "obyčejnému životu", což je i důvodem, proč se těchto postů dnešní takpolitici drží zuby nehty "jako kámen košile", i za cenu politické prostituce a na účet národa! Je veřejným tajemstvím, že Československo bylo protiústavně zničeno finančním zkorumpováním některých poslanečů! V demokratickém systému politik slouží všem a nikoliv jen sobě, jako je tomu dnes u nás. A bude tomu i nadále, pokud si tento národ k prosazení svých práv "vládu věcí svých do rukou svých" sám nevezme.

Prosíme proto všechny, kterým není osud naší země lhostejný, pomozte si navzájem. Napište nám, domluvme se.

J. Kukačka, DSČS, P.S. 122, 120 00 Praha 2

Walesa se drží, i když...

vůdcem toho všeho", řekl prezident. Ve skutečnosti kritisoval víc "pasivní" občany Polska než reformní komunistické aktivisty.

"Ti, kteří nejsou činní, si stěžují a naříkají, a chodí na pivo," řekl. Řekl také, že komunisté kdysi zajišťovali bezpečnost a zaměstnání pro takové členy společnosti: "Všichni ti slabší, ti malí opilci, všichni se jaksí k něčemu hodili."

Řekl, že chápe, proč voliči zvolili reformní komunisty, kteří utvořili jednotnou frontu a učili se kapitalismu, zatímco Solidarita se rozpadala. Bývalí komunisté "za komunismu jezdili na koních," řekl, "a teď jsou z nich výborní řidiči Fordů a Mercedesek."

Lidé myslí prakticky. A když teď vidí, že tito komunisté jsou výborní kapitalisté, měli by je podporovat. Ti, kteří byli v Solidaritě, neuměli tehdy, ani jezdit na koních, a teď neumějí řídit auta, tak proč by měli být voleni?

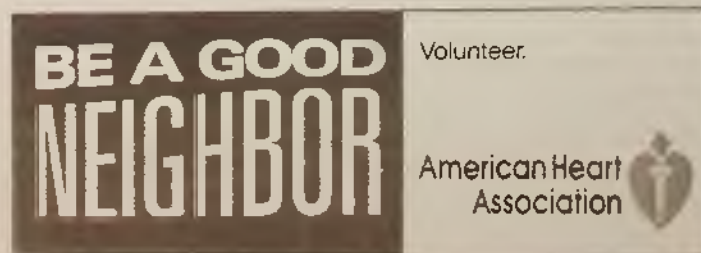
Walesa se naježil při otázce, zdali myslí, že tito bývalí komunisté jsou skutečnou hrozbou jeho moci. "Myslíte, že by mě mohli zavraždit, nebo co?" odpověděl.

"Budu dělat svou povinnost a bude-li mi v cestě nějaká překážka, odkopnu ji. A když to bude něco dobrého, budu to zalévat, aby to pěkně rostlo."

Walesa příslibil, že povede Polsko reformami k volnému trhu, což dřívější komunisté jak říkají, také podporují.

Přičiním se, aby nic z požadavků před čtyřmi lety — od té revoluce — nebylo ztraceno," řekl.

"Má nesmírnou ctižádost, aby byl zapsán v historii," řekl Kaczynski. "A bude. Je částí historie určitě, myslím, jako veliká osobnost. Ale použiji slov sportovců: Míč je stále ještě ve hře. Hra ještě neskončila."

ZA BĚLOUŠEM

MAYNE REID

»Jestliže tedy smlouva jest spravedlivá, tedy za zaplacenou námi daň učiňte nám cestu, neboť jste se zaručili za život a majetek mé karavany. Černý Had pozval mého syna na lov buvolů, a zatím já chlapce svého nikde nevidím...«

»Ó dítě mé, synu můj!« zvolala moje žena. »Co jste učinili s mým chlapcem?«

Černý Had dal znamení, a Indiáni se rozešli.

»Pohled!« pravil Černý Had se zlobným úsměškem. »pohled, vlčice, na svého vlčeka!«

Pohlédli jsme a viděli našeho ubohého Roberta se svázanými rukama a nohama, s roubíkem v ústech ležícího na zemi.

»Nesvědomytý, zrádný vrahu!« vzkřikl jsem všecek jsa bez sebe, »od těchto dob ani jeden poctivý člověk neuvěří slovu Apachů. Styďte se, rudokožci! Co učinil vám nevinný chlapec? Proč jste se tak rozlítli nad ním?«

Černý Had povstal a přistoupil ke mně se zlobnou, vítěznou tváří.

»Lžeš, bělochu,« pravil, »vůdce Apachů pozval tvého syna na lov, a on také na lov tom bude.«

»Zlosyne, proč jsi ho tedy svázal a zaroubil mu ústa?«

Šedý Medvěd odpověděl nyní místo Černého Hada, laskavě pohlédnuv na chlapce:

»Mladý vlček má příliš rychlé nohy: dva nejrychlejší bojovníci stěží jen ho dohonili.«

Z těchto slov jsem poznal, že neohrožený můj syn zpozoroval zradu a klam a chtěl zachránit se útekem, aby nás v čas varoval. Ještě jsem nestačil sebrati své myšlenky, když Ma-ko-to znova ke mně se obrátil.

»Dostí o tvém synu, starče, rozváží ho, až nadejde k tomu čas. Vůdce Apachů dodrží své smlouvy. Jděte, cesta pustinou jest vám volná. Ani jediná ruka na vás nesáhne, jestliže jen vy smlouvy nezrušíte.«

»Pusťte nás tedy ke prameni,« zvolal jsem, »osvěžíme se a půjdeme dále. Na dary nebudeme hleděti, a Šedý Medvěd i Vis-kon-ta budou s námi spokojeni.«

Ma-ko-to záporně zavrtěl hlavou...

»Nikoliv,« pravil zachmuřeně, »veliký duch pustiny daroval tyto vody jedině rudokožím svým dítkám; běloši nesvlaží ústa svá ani jedinou kapkou.«

»Ale vždyť vidíš, že nemůžeme jíti dále, že musíme se napít, dovol tedy, abychom ukojili svou žízeň!«

»O prameni ve smlouvě ničeho není řečeno,« odvětil Ma-ko-to surově; »rudokožcům darů vašich netřeba; pustina náleží jim, a oni vládnou jí, jak se jim uzdá.«

Obratu toho jsem neočekával; ani na mysl mi nepřipadlo, že smlouvu bylo by lze takto si vykládati.

Stál jsem jako zkamenělý a chystal jsem se již nabídnouti Indiánům všechnen náš majetek, když tu pojednou netrpělivost mého zetě učinila konec všemu. Žízni tratil rozum, vrhl se mezi tlupu Indiánů a násilím tlačil se ku prameni, přeskočil přes zabitého koně a nakláněl se již ke chladné vodě, když v tom strašlivý úder jednoho z Indiánů skolil ho k zemi. Hrozný, srdceryvný výkřik vydrál se z hrudi mé dcery. Jsouce téměř bez sebe, chopili jsme se zbraní a vrhli se na Komanchy. Zápas trval nedlouho. K rozkazu Šedého Medvěda obklopili nás a odzbrojili. V několika minutách byli jsme již přivázáni ke stromům a skalinám, při čemž ukázala se ukrutnost našich nepřátel v plném světle — obrátili nás všechny tváří ku prameni. Šedý Medvěd s Černým Hadem a ničemou Giurrem přistoupili k nám.

»Bělolící pse,« hněvivě pravil Šedý Medvěd, »vy sami porušili jste smlouvu, vy sami násilně chtěli jste opanovati potok, kterýž náleží nám jediným; za to budete také potrestáni!«

Zmocnilo se mne zoufalství.

»Hanba!« vzkřikl jsem, »hanba vůdci Komanchů, nejlepšímu synu tohoto kmene, že podporuje podvod a lež bídných Apachů. Jaká může býti důvěra ve vaše pohostinství!«

Šedý Medvěd na okamžik jako by se rozpakoval, a pohled jeho, obrácený k Černému Hadu, zablýskl se nenávistí a opovržením. Ale posměšek ihned objevil se na jeho rtech, a on, nachyluje se k Černému Hadu, pro-

mluvil nepřátelštějším hlasem:

»Pokud Komanchové loví pospolu s Apachy buvolů, zarazili válečný svůj tomahavk do země.«

»Ohavný zlosyne!« zvolal jsem v zoufalství, obraceje se k vůdci Apachů, »rci, co jsem ti učinil, a proč pronásleduješ mou rodinu? Osvobod' nás a vezmi si všechnen náš majetek!«

Černý Had se zasmál.

»Nepotřebuji tvého majetku,« pravil, »potřebuji jen tebe samotného, bělochu. Máš oko sokolů a chytrost liščí. Od těch dob, co ty vodiš karavany přes poušť, zůstávají mé wigwamy bez kofisti. Musíš zemřít!«

»Zab mne tedy, podrob mne mukám nekrutější, ale propusť ostatní nevinné.«

Indián se zamlčel a se schytralým úsměvem odstoupil stranou.

Nikdo si nás již více nevšiml. Apachové připravovali si večeri, a z jich slov jsem vyrozuměl, že nazítří chystají se na lov buvolů. Naše vřechy, prosby a kletby pranic jich nevyrušovaly, naopak patrně působily jim rozkoš.

Ztemnilo se. Ohně byly rozžehnuty, a při jich svitu bublající potok působil nám tím více utrpení. To, co viděl jsem kolem sebe, podlomilo mou hrdost: obrátil jsem se ke Giurrovi, prose ho, aby ukojil naši žízeň. Připomínal jsem mu všechna ta dobrodíní, jichž se mu kdy ode mne bylo dostalo. Vyslechl mne pozorně a slíbil orodovati za nás u rudokožců, ale pod jednou jen výminkou: abych provdal za něho svou dceru.

Krev se ve mně vzbouřila, a já mu odvětil, že lépe bude, když má dcera tisíckrát zemře, než aby stala se chotí takového ničemy. Pokrčil ramenoma a odešel k ohňům, kde klidně se usadil a jal se s rudokožci večereti. Poslední má naděje zmizela. Sám trpěl jsem strašlivě, ale ještě strašlivější byl pohled na utrpení mých drahých. Ke všemu dostavil se ještě hlad, poněvadž jsme včera ničeho nejedli, bojíce se zvýšiti svou žízeň.

»Vodu, pro Bůh, kapku vody!« sténala moje dcera.

Nemyslila nyní na svého zabitého ženicha, ležícího několik kroků od ní. Vlastní její utrpení přehlušilo vše ostatní. Utrpení její dotýkalo se mne více, nežli utrpení mé vlastní. Křičel jsem, rval svá pouta, prosil své trýznitele, proklínal je a posléze upadl jsem v jakousi lhostejnou ztrnulost.

Tak minula strašlivá, nekonečná ta noc. Ovšem po půl noci napadlo trochu rosy a my poněkud se osvěžili, ale ne na dlouho. S úsvitem, jakmile jen na obzoru objevilo se slunce, muka naše započala znova.

Ničemný Giurro rozmlouval se Šedým Medvědem a Černým Hadem. Viděl jsem, jak jim cosi přesvědčivě dokazoval, ukazuje při tom na Marii. Černý Had, zdálo se, s ním souhlasil a přisvědčivě kýval hlavou, zlobně seusmívaje, ale Ma-ko-to zamračně mlčel.

»Vodu, umírám, ó buďte milosrdní!« vykřikla má dcera. Tu surový vůdce Komanchů k ní přistoupil a pravil:

»Bílá lani, až se napiješ, budeš následovati velikého vůdce daleko odtud?«

»Ano, ano, jen dejte mi napítí,« zasténala zemdlévající dívka.

Ma-ko-to mávl rukou, a Marii v okamžiku zbavili okovů. Nemohla se držeti na nohou a potácela se se strany na stranu. Vůdce Komanchů sám dovedl ji ke prameni, dal jí napítí a zmizel s ní za skalou. Jásavý křik Apachů a Komanchů byl mi svědectvím, že dceru svou neužijím již nikdy více. Syna mého Roberta taktéž rozpoutali, a on následoval za sestrou. Žena má vztáhla za nimi ruce, ale v tomtéž okamžiku již hlava její bezvládně klesla ke hrudi — ztratila vědomí...«

Vyprávěč na okamžik umkl a zasmušile pohlížel do doutnajícího ohně. Pohnutí posluchači jeho taktéž zachovávali úplné mlčení.

Posléze sebral zase své síly a pokračoval:

»Vše, co následovalo, pamatuji jen mlhavě. Hlava mi hořela, v uších mi zvonilo a jenom jako z dálky donášelo se ke mně ržání koní a křik vzdalujících se rudochů. Dva z mých lidí sešileli. Křik jejich strašlivě rozléhal se tichem pustiny. Divoši byli již daleko, a my zůstali bez pomoci, samotní, opuštěni, tváří v tvář smrti. K večeru žena má skonala. Nastala opět noc a opět minula a znova se

rozednilo. Kolem mne bylo tišeji a tišeji. Křik šilených zmlkl. Upadl jsem v jakési otupení. Pamatuji toliko, jako ve snu, že jsem cítil kolem sebe šakaly, rvoucí mi oděv s těla. Když jsem úplně se vzpamatoval, stálo kolem mně několik lidí: setník Masterton, jeho choť a ještě několik neznámých bělochů. Viděl jsem, jak setník se svou chotí odvrátil se ode mne, aby skryl své slzy, a jak zašeptal:

»Ubohý muž, ubohý otec...«

Na to ztratil jsem opět vědomí.

Proležel jsem několik neděl a jen stěží jsem se uzdravil — snad proto, že necítil jsem žádné lásky k životu. Ale Bohu se neráčilo ještě spojití mne s mými drahými, a já posléze, díky péči setníka a jeho chotí, jsem se uzdravil.

Zachránění naše událo se zcela prostě. Několik bílých lovců a pocestných, jedoucích z Monklavy, na lovu buvolů přišlo až ku prameni a našli nás tu ležící na zemi. Mladé manžely záhy přivedli k sobě, ale se mnou dlouho to trvalo.

Když jsem se uzdravil, vrátil jsem se do stepi. Tam, stanuv poznovu u nešťastného pramene zavěsil jsem si na krk tento stříbrný kříž, sňatý s mrtvolou mé ženy, polbil jsem jej a přísahal jsem pomstu. Od těch dob, jak vám, siňore, známo, zovou mne Křížákem, a já stal se bičem Apachů.

A zde jest důkaz, že Křížák dostal své přísaze,« pokračoval trapper, vyjímaje z pasu kus dřeva, a ukazuje na množství natlučených do něho měděných hřebíků.

Warfield podal mu obě ruce a pravil pohnutě:

»Díky vám za vaši upřímnost. Cítím s vámi a chápu nyní vaši nenávisť k Indiánům.«

Promluviv tato slova váhal, má-li říci Křížákovi, že nepřítel jeho nalézá se tak blízko, anebo má-li o tom pomlčeti a zůstaviti vše osudu. S jedné strany ničemník arcí zasloužil si odměnu za své zločiny, ale s druhé strany bylo by ukrutno rušiti klid a vnitřní rovnováhu tohoto starce, jen stěží dosaženou. Kromě toho nynější Rafael Giurro a bývalý pohaně mulů přece jen mohli býti dvěma různými osobami. Z té příčiny Warfield rozhodl se pomlčeti a dáti Křížákovi ještě několik otázek.

»Tak tedy, Křížáku,« pravil k němu, — »druhého jména vašeho neznám, — pomstili jste se na svých nepřátelích?«

»Jméno mé jest,« odvětil trapper, »velmi prosté. Jsem rodem Francouz, Charles Boscaigne. Ale se jménem tím jsem se rozloučil. Položí mne do hrobu jako Křížáka čili El-Krucifera. K otázce vaší mohu odvětit, siňore,« pokračoval zasmušile, že věrný můj přítel, moje zbraň, vykonala pomstu nad Černým Hadem. Padl mou rukou... důkazem toho jest tento veliký hřebík. Vůdce Komanchů také byl zabit, jakž jsem slyšel, v zápase s bělochy.«

»A Rafael Giurro?« tázal se setník.

»Oh!« odvětil stařec a brvy jeho se svažily. »Ten ještě čeká odplatu. Dlouho prchal před mou pomstou, skrývá se ve kmeni Šedého Medvěda, kamž nemůže se dostatí nižádný bílý lovec, buďsi sebe chrabřejší. Později poptával jsem se u jiných kmenů indiánských a obdržel zprávu, že Giurro opustil své rudokožčí přátele a zmizel neví se kam. To bylo přede dvěma lety a od té doby nemám o něm nejmenších zpráv. Ale věřím, že spravedlnost zvítězí!« doložil povýšeným hlasem, »věřím, že udeří hodina, kdy se s ním setkám a odplatím mu všechny jeho zločiny.«

»Odpusťte mi, dobrý příteli, doteknu-li se ještě vašich ran. Neslyšel jste již nikdy o osudu svého syna?«

»Nikdy.«

»To tedy znamená, že není naděje,« pravil setník pohnutě, »že se podařilo mu osvoboditi se od svých nepřátel. A ještě poslední otázku: vaše dcera Marie? O osudu jejím nevíte ničeho?«

»Marie,« odvětil stařec, »stala se ženou Giurra, ale ten s ní tak špatně nakládal, že záhy zemřela.«

Po těchto slovech stařec se zamlčel a upřel nehybně pohled na doutnající oheň. Pohnutí posluchači báli se přerušiti jeho smutné myšlenky.

Trvalo to drahnou dobu, než stařec zase se z dum svých protrhl, potřásl hlavou, jako by odehnati chtěl dotěrné myšlenky, pohlédl

na nebe a klidným hlasem pravil k setníkovi:

»Čas jít na odpočinek, dosti již toho rozechvění. Kdybychom měli tak pokračovati, bylo by vám tu proseděti celý týden na jednom místě, místo abyste vrátil se ke svým myslivcům.«

Warfield sám cítil, že nejvyšší měrou potřebuje již klidu; víčka sama sebou se mu zavírala a myšlenky v hlavě se kalily. Sotva zavřel oči, upadl ve tvrdý spánek.

Příkladem jeho následoval i Bill, a rozloživ se na buvolí kůži, záhy začal chrápat.

Toliko jediný Křížák zůstal po celou noc na stráž, za sebe i za Billa. Trapné vzpomínky ostatně byly by mu ani nedaly usnouti.

Stepní požár.

Warfield záhy zase se posilnil. Nesčíslné sice ale nehluboké jeho rány jedna za druhou se hojily díky umění a zkušenosti obou trapperů. Tak po třech dnech mohl vydati se na cestu.

Bylo pochmurné jitro a nebe zataženo bylo olověnými mračny, když malá karavana vydala se na cestu směrem k Černé Řece. Ježto setník daleko ještě nebyl úplně zdrav a stále ještě pocíval slabost, bylo rozhodnuto, že vzdálenost třiceti anglických mil bude uražena ve dvou dnech.

Slunce ze spodu mračen ani se neukazovalo, a kapitán byl diviti se opatrnosti, s jakouž oba lovci označovali si cestu, aby nezbloudili. Stanovivše směr, kde asi dle jich zdání nalézá se vesnice, ztloukli do země kolík a zavěsili naň kousek medvědí kůže.

Sto kroků dále ztloukli druhý kolík a na to ubírali se dále čas od času se ohlížejíce, zda-li oba zaražené kolíky stojí přímo za sebou a se kryjí. Ve vzdálenosti míle, když znamení nebyla již příliš viditelná, ztloukli nové kolíky a takovýmto způsobem ubírali se ku předu, až konečně urazili šest mil. Když na obzoru ukázal se temný pruh lesa, Bill vesele sem zamířil svého koně, sděliv svým přátelům, že les ten jest mu dobře znám, a že tam možno uložit se k noclehu u pěkného chladného pramene.

Dorazivše do lesa, valnou dobu ještě jím jeli, prve než dostali se ku prameni. Posléze ocitli se na neveliké prérii, pokryté suchou travou. Obejvše ji přibyli posléze ku prameni protékajícímu malou dolinou, porostlou zelenou travou.

Setník byl již notně unaven a cítil již, že jim začíná lomcovati zimnice. V polovičním bezvědomí sklesl na buvolí kůži rozprášenou pro něho ve stínu rozložitého stromu a upadl ve hluboký spánek.

Když otevřel oči, viděl, že počasí valně se změnilo; na obloze zářilo slunce. K velikému svému údivu pozoroval, že totéž chýlí se již ku západu. Cítil se nyní býti silen a vesele povstav viděl Křížáka, jak právě rozdělává oheň a se sítí pak ubírá se ku prameni, aby naložil několik ryb. Warfield vesele naň zavolaal a šel mu pomoci v rybolovu.

Při tom Křížák vyprávěl mu, že Bill, pohrdaje rybami, odebral se na lov jelení pečeně. Také ještě oba nenachytali ani půl tuctu ryb, kdy zaslechli Billův výstřel. Ježto výstřel přicházel z prerie, vyběhli na blízký pahrbek, odkudž uzřeli lovce ve vzdálenosti asi půl míle. Byl nahnut nad jakousi kořistí, jakoby s ní stahoval kůži anebo ji vyvrhoval — jaká však kořist to byla, nebylo lze ve vysoké trávě rozeznati.

Na to vrátili se oba zase ku prameni a pokračovali v rybolovu, kterýž nyní dařil se mnohem lépe. Na břehu ležela již hromada ryb, když tu pojednou bylo slyšeti jakýsi strašlivý praskot, takže obrátili se v tu stranu, kde na vyvýšenině byl rozbit malý jich tábor.

V témž okamžiku však již oba se vzchopili a běželi ke koním. Polekaná zvířata, na lasa uvázaná, nepokojně sebou trhala, frkala a stavěla se na zadní nohy, čijíce nebezpečí.

Vítr zanesl z rozdřelého ohně několik jisker do suché trávy, a celé prostranství bylo nyní zachváčeno požárem.

Setník i Křížák velice se polekali, ne snad z obav o sebe, neboť tábor jich byl chráněn před větrem i před ohněm, ale z obav o svého druha Billa.

Postavení tohoto lovce bylo v nejvyšší míře nebezpečné. Jestliže byl ještě tam, kdež prve soudruzi jeho jej viděli, nebylo ani pomyšlení

na jeho záchranu. Plamen hnál se ku předu s rychlostí blesku a byl by jej dohonil dříve, než by se dostal na druhý konec prerie.

Křížák několika skoky ocitl se na pahorku a rychle ohlédl se po okolí. Stačil ještě zahlédnouti Billa na tomtéž místě jako dříve. Týž netušil patrně nebezpečí k němu se blížit. V tom již plamen a kouř zakryl jeho postavu oběma zoufalým přátelům, kteříž nyní byli neodvratnou smrtí jeho jisti.

Oba stáli jako zkamenělí. Posléze stařec ve hlubokém hoří s temným stonem zakryl si tvář rukama a hořké slzy ronily se mu z očí. Děsná náhoda odnímala mu věrného přítele, nerozlučného druha, jediného, co mu ještě zbývalo na zemi. Warfield též byl hluboce událostí tou ořesen, ale přemáhal své pohnutí, aby jen přítele svého nezarmoutil tím více.

Posléze stařci bezvládně sklesly ruce a on upřel oči tím směrem, kdež nalézal se Bill, a kam nyní hnaly se vlny plamene. Zatajil dech a naslouchal, ale kromě praskotu ohně a syčení nebylo slyšeti ničeho. Oheň rychle převalil se přes místo, kdež byl Bill, a hnál se dále.

Křížák se vzpamatoval a pravil:

»Pojďte, siňore, pláč již nic nepomůže, vše jest skončeno . . . Osudu se zlíbilo, abych zůstal osamotnělým. Jsem křesťan a dovedu podrobiti se svému osudu. Pojďme a vykonáme svou povinnost: najdeme ostatky ubohého Billa a pohřbíme je v zemi.«

Vyskočili na koně a pustili se do klusu po černé, ohořelé rovině. Na místě, kde dle domněnky Křížákovy asi ležely ostatky Billovy, černala se na zemi jakási hmota, ale soudě dle objemu, nemohlo to býti tělo člověka.

Když na několik kroků se přiblížili, poznali, že leží tu Billem patrně zabitý buvol. Ostatkův nešťastného lovce nikde nebylo viděti. Týž patrně v okamžiku neštěstí stahoval se zvířete kůži. Táž byla na hřbetě naříznuta a visela se všech stran převisle dolů, takže spodní části těla zvířete vůbec viděti nebylo.

»Bože, Bože můj,« zasténal Křížák, »ubohý, dobrý můj Bill! Hrozný ten oheň spálil jej úplně, takže ani kůstky po něm nezůstalo, ba i zbraň zmizela, nezůstal ani kousek ocele, z něhož mohl bych si zhotoviti nůž na památku svého soudruha!«

»Hlouposti, hlouposti!« ozval se hlas, vycházející patrně z těla zvířete.

Lovci uleknutě v sedlech poskočili.

»Dosti těch žvástů,« pokračoval hlas, »raději pomozte mi dostat se odtud . . . Z Billa Harryho zůstal ještě tuze mnoho a takový těsný přibytěk není příliš mu po chuti. Vždyť se tu už skoro dusím!«

V témž okamžiku visící kůže se nazvedla a z otvoru v boku zvířete vyhlédla dobrodušná tvář domněle mrtvého lovce. Vše to bylo tak směšné, že Warfield nemohl se smíchu zdržeti, a i Křížák se usmál. Tvář trapperova měla strašlivé vzezření: byla téměř úplně zalita kouřící se krví, vlasy byly k ní přilepeny a pouze jen světlemodré oči zářily a jiskřily se spokojeností.

»Pojď sem, starý brachu, podej mi ruku a pomoz mi dostat se z této hanebné pokryvky; div že jsem se tu neupekl. Vyřizl jsem notný kus ze žeber buvola a vlezl do široké díry, ale ta žárem tak se scvrkla, že z vězení svého nemohu vylézt.«

Stařec seskočil se sedla a s jeho pomocí Bill posléze dostal se na světlo Boží úplně. Vytáhl z buvola i svou ručnici, chladnokrevně ji prohlédl a položil na nohy zvířete, a pak vytáhl z pasu nůž a nevěšmaje si přítomnosti Křížáka i setníka, pokračoval v dřívější své práci: stahoval kůži s býka.

Oba jeho soudruzi v práci mu pomohli a zatím Bill vyprávěl, že obíraje se svou kořistí neviděl z počátku plamene a zpozoroval jej teprve tehdy, když již nebylo lze spasiti se útekem. Považoval se již za ztracena, když tu pojednou pohled jeho padl na zabitého býka, a šťastná myšlenka mihla se mu hlavou. Rychle a s napjetím všech sil vyřizl otvor ve trupu zvířete, chvatně vyvrhl vnitřnosti, schoval nejprve svou zbraň a pak i sám vlezl dovnitř. Sotva že zakryl otvor převislou kůží, již již vlny plamene se šumem a praskotem valily se mu nad hlavou . . .

Když kůže s býka byla stažena, vyřizli ze hřbetu štávnatou pečeně, jakož i z tlamy jazyk zvířete a vrátili se do tábora, kdež vystrojili si celou hostinu, zapíjejíce pečeně čistou, dobrou vodou z pramene.

Nasytivše se po libosti, osedlali koně a vydali se na cestu, chtěje ještě za světla dostat se na břeh Černé Řeky.

Zamířili si ku řetězu pahorků, jež bylo na obzoru viděti, a jež byly deset mil vzdáleny od místa, kdež byl hlavní stan oddílu amerického.

Chlum, k němuž se ubírali, měl zcela zvláštní tvar: vypadal jako bedna, a boky měl téměř úplně svislé.

Setník viděl chlum tento poprvé. Útvary takové nalézají se v Americe dosti často, a Španělé nazývají je stoly.

Lovci byli as půl druhé míle od této skály, když Harry, jedoucí napřed, pojednou zastavil svého koně a uleknutě vykřikl:

»Indiáni!«

»Indiáni? Kde?« tázal se Warfield. Ale otázka tato byla úplně zbytečná, neboť v tom okamžiku již u podnoží hory zřetelně ukázala se řada jezdců, jedoucích přímo proti nim.

Indiáni patrně ještě nezpozorovali tří pocestných, ale Křížák upjatým zrakem je pozoroval a napočítal jich více než dvanácte.

Do vzdálenosti míle s těží jest rozeznati Indiána od bělocha, a to tím spíše, že podobnost v kroji, prach a osmahlost činí každého bělocha podobným rudokožci. Proto také ani Křížák ani setník nebyli úplně jisti, že mají před sebou Indiány. Ale buď jak buď — v tom i onom případě bylo třeba míti se na pozoru.

Jestliže to byli Indiáni, mohl to býti toliko kmen Komanchů, kterýž vypravil se do války, a v tom případě musil nastati zápas. Byli-li to běloši, tím hůře. Mohli to býti také i vojini z pluku Santa-Anny a tito Mexičané nezůstávali v ukrutnosti a krvežíznivosti za Indiány pozadu.

Vše to rychle mihlo se hlavou starého trappera, a neztrácejce ani okamžiku, staral se malý svůj oddíl postaviti v obranný šik. Na útek nebylo ani pomyšlení.

Všichni tři seskočili na zem a postavili čtvero koní do čtverce, přivázavše hlavu ke hlavě, takže stojící mezi nimi lidé byli poněkud chráněni koňskými těly.

Všecky tyto přípravy zaujaly ne více než dvě, tři minuty času, ale za tu dobu již oddíl jezdců se přiblížil a patrně také je již zpozoroval.

Nyní nebylo již pochybností stran toho, kdo neznámí jsou: dle jich oděvu byli to žlutokoží mexičtí lupiči nejhoršího druhu.

Co přivedlo je v tuto pouštinu? Nemohli počítati, že setkají se tu s pocestnými, jež by mohli oloupiti, a Komanchů sami se báli jako ohně.

Hnali se zprvu přímo na setníka a jeho soudruhy, ale pojednou změnil směr a začali je objížděti, chtěje patrně je napadnouti ze zadu.

Warfield z počátku nechápal, oč se jedná. Ale když se obrátil, sleduje pohyby lupičů, ostré paprsky sluneční úplně jej oslepovaly, zatím co Mexičané slunce měli za sebou, což ovšem bylo pro ně velikou výhodou.

Bill Harry tímto jich úskokem se rozzuřil, že jen stěží bylo možno jej upokojiti; na věci samé nedalo se však nic měniti.

Mexičané se zastavili a chystali se k útoku. Ale bázlivost převládala, a tlupa několik minut kolísala se nerozhodně na jednom místě. Nikomu z útočících se nechtělo padnouti kulí ze čtverce výhruzně zejících tří hlavní ručnic. Kdyby byli předvídali, že kromě těchto ručnic očekávají je ještě dva šestihlavňové revolvery a dvě prosté pistole, tedy ne tři výstřely, nýbrž sedmnácte, možná, že byli by se neodvážili na pocestné hnáti útokem.

»Zbraň pohotově, braši!« velel Křížák, pozoruje, že tlupa posléze s hlasitým pokřikem vrhla se ku předu. »Ani jednu kulku zbytečně netraťte, tři z těchto ničemu musíme položit. Prve než dostanou se až k nám. Bille, ty vystřelíš nejprve,« pravil, obraceje se k Harrymu. »ale ne dříve, pokud ten, který jede napřed, nebude tam u onoho křoviska. Jest to nejlepší dostřel pro tvou ručnici. Vezmi na mušku tam toho velikána, já se setníkem položíme dva následující. Ale vy, siňore, hlavní věc jest, abyste se nerozčiloval,« dodal, obraceje se k Warfieldovi.

»Klid především, jinak tam ti žlutokožci přivedou nás za živa na onen svět. Opanujte své nervy.«

»Ano, ano,« přikývl rychle setník, »nebojte se o mne; jich počet nikterak mne neleká, jsem úplně klidný a dovedu jednat, jak bude potřeba.«

1994 - o krok blíže...

automaticky, dopraven ke zpracování automaticky. Vyzvednut a vložen do automatické výrobní linky či flexibilního výrobního systému naprogramovaným robotem. Zde operace za operací či všechny operace najednou jsou provedeny automaticky. Opotřebenění nástrojů je samočinně měřeno a jejich výměna je obstarána automaticky. Výrobek je svářen a smontován roboty. Měření a zkoušení roboticky. V počítači řízeném kroku je od pracoviště k pracovišti výrobek nesen automaticky s matematickou přesností. Zfínířován a nalakován roboty. Zabalen a expedován v počítači řízeném procesu. Ejhle, byla dosažena možnost nekonečně vysoké produktivity na hlavu! Honba za nejvyšší produktivitou — ideál výrobních geniů a finančních magnátů je překonán technickou realitou. Člověk je zbytečný!

Jedinou chybou tohoto zázraku je že roboti nebudou kupovat výrobky!!! Tuto příčinu "přesycenosti" trhu zatím nepochopili přemnozí ekonomové a nechtějí brát na zřetel politici. Naznačená situace není hypotetická, ale je v postupné realizaci a ovlivňuje nás už nejméně po dvě desetiletí. Je také jedním ze základních článků, ne-li podstatou zadírajících se národních hospodářství vyspělých průmyslových států i (ve svých důsledcích) světové ekonomiky. Pokus o aplikace vysoké technologie na rozvojové země a jejich zapřažení do světového myšlivo kolečka dovede katastrofu. Chudák, který umírá hladu na vysokou technologii nikdy nebude mít zdroje, natož aby vydělal na její produkty.

Proto neomalthusiani mudrlantsky definují kolik obyvatel tahle země může unést. Jistě, šoférové mezinárodní společnosti a světoví manipulátoři mohou, vedeni sobectvím a hrabivostí, zařídit že lidí nebude vůbec potřeba a že se "neuživí".

"Majitelé země" - zkorumpovaní politici za pomoci masmédií jim v tom zanotují. Mohou řídit, případně i prostřednictvím nových a skutečných "soma", že lidé přes stále více utahované opasky budou zpitoměle volat slávu vůdcům a sobě opakovat "snad nějak vystačíme", či "jak je dobré že jsem Gama", "jak je dobré že jsem Delta", přesně dle předpovědi Huxleyho, Orwella a dalších spisovatelů vědeckých fikcí už před rokem 1984.

Mocnář může beztravně jeden rok zničit vlastní stát /republiku, po několika měsících hledat "národní identitu"(!) národa starého přes tisíc let, a po dalším roce vše národní zavrhnout. Ty občane, máš-li zbytek rozumu a odvahy, se vysměj či jen hlesni a pokroucený paragraf na ochranu republiky s tebou zatočí.

Vpluli jsme do totalitního totalitarismu.

Není tedy divu, že za téhle až iracionálně mizerné situace se rojí proroci a mesiášové hlásající konec světa. Náboženské sekty třeští a ti co je chtějí zastavit mocí, se nechovají lépe.

Konečně dávno bylo psáno, že kdo nebude poslouchat jediného Boha bude muset sloužit stovkám bůžků.

Specificky pro naši rodnou zem je patrné, že na recepty i varování jak je předkládal exil i někteří významní lidé z domova, a zejména politický analytik Miroslav Dolejší, je pozdě. Není totiž obecné odhodlání jít cestou. Přesto, že jsme bolestí uzoufalí. Netečnost ke kořenům vlastního neštěstí a sobectví nám zahaluje mozky i srdce. A když i srdce promluví odsouváme ho, neposloucháme ho. Nevšímáme si ani varovných živelných katastrof okolo nás. A měli bychom si alespoň povšimnout že přes obrovské ztráty na majetcích, ztrát na životech je minimálně. Výstrahy Boží jsou evidentní — dává nám ještě chvíli času. Jeho trpělivost nebude ale nekonečná.

Domnívám se tedy spíše spolu s vysoce racionálním Miroslavem Dolejším, že kalich hořkosti si budeme muset vypít do dna.

K vítězství z donucení...

závažný fakt, pokud v ní nepřevládne falešně pojatý assiský komplex arcicajičků, o co se formou vnitřního rozbíjení snaží "řídící centrum", jehož pojmenování je v sametové zemi trestné. Tentokrát však jejich "všechno je jinak", bude znamenat vítězství poražených.

Nikoliv v roce 1989, nýbrž v roce 1994 se naskytne první dějinná šance křesťanských politických útvarů k výraznému vítězství, podobnému úspěchům bratrských stran v Itálii a Německu, a daleko větším, než kdykoliv za Šrámka a Heleny Koželuhové. — Cesta k úspěchu začala v červnu 1992, kdy na Hradě byla v televizním přenosu (sídelním filosofem nesporně aranžovaná) veřejná poprava Dr. Bartončíka. Cesta k vítězství pokračovala úderem pod pás episkopálním dopisem lidoveckým delegátům ve Žďáru nad Sázavou, čímž definitivně skončil Bartončík a "povstal" Lux. Pokračováním vítězné trnité cesty byl lidovecký odbojný sjezd v Uherském Brodě, kde vznikla Bartončíkova KSU. Řetěz dokopávacích kausalit dovršil premiér Klaus plivnutím na velehradskou pouť, kterou označil za "poslední kapku". Poslední cihlu do klenby vznikající křesťanské katedrály nechtěně vsadil opět Václav Klaus, a to známým neurvalým postojem k restituci církevního majetku. Stavba bude pokračovat do šíře i výšky, a paradoxně se ukáže, že nikoliv cesta upřímné spolupráce kardinála Tomáška, ani neutralita, byť někdy s vybočujícími tahy arcibiskupa Vlka, s neurčitým týmem spolupracovníků, nýbrž cesta čelního odporu je cestou vítěznou. Může se dokonce stát, že se zpožděním sedmdesáti let se u nás poprvé vytvoří bojová tradice českého křesťanství, jež dosud vegetovalo, jakou mají v Polsku a jinde. Bojovou tradici české křesťanství velmi postrádalo, a premiérova četná nakopnutí — suflovaná mu ze zákulisí — tomu nezdravému klidu učinila konec.

Definitivní překolejení "cesty nikam" nastane okamžikem provedení odůlky státu od církve. V ten den by měly vyzvánět v České republice všechny zvony kostelů, neboť teprve potom nastane oživení víry a zvýraznění morálního postavení církve i křesťanských stran, které by se měly, aniž by vyhlásily stav "kulturního boje", sjednotit pod šifrou KF — Křesťanská fronta. Od toho data se pak může u nás stát cokoli kladně překvapujícího, co si utlučená fantasie křesťanů v tuto chvíli neumí ani

představit. Již nyní by se mělo začít s formováním stínového kabinetu a školením odborníků v zahraničí, i s kampaní za obrodu politického křesťanství v Čechách, aniž by to muselo být cestou husitství, které kdysi cosi přehnal, že dosud za to máme na stupínku trestů své místo, za něž se ovšem nestydíme. Naopak, církev husitská je důsledně, byť někdy osamoceně, hájí. I oni budou členy křesťanské fronty po boku protestantů, evangeliků, pravoslavných i katolíků, které chtěl zahlušit a zesměšnit polistopadový režim, jenž se od 1. ledna 1993 snaží dirigentsky ovládnout náš jimi zmračený prostor, v němž slovenský katolicismus velmi chybí.

Volební porážka hrozí těm osobám a politickým útvarům, které po listopadu 89' vyhrály, a postupně všechno prohrály, protože prodaly a zaprodaly co se dalo. Bude se to napravovat obtížněji, než čtyřicetileté panování marxistů. — Neštěstí k nám vtrhlo už otevřením bran kriminálů, otevřením hranic bandám všech kategorií a ze všech světových stran, i šíleně sprostým rozbitím Československa.

Prohra jednoho, je výhrou druhého. V tomto případě výhrou křesťanské fronty. Je skoro nemožné, vyhnout se tomuto vítězství. Sursum corda!! — A tak to vidí člověk, který po osobních zkušenostech nemá jediný důvod držet palce konkrétním křesťanům a konkrétním lidovcům, do nichž bude zcela jistě pálit, jakmile se budou chtít vyhrabat na kopec moci nosné křesťanské myšlenky.

CENY DO EVROPY: Nov. od \$628.00

- PRAHA - Sept., Oct. \$659.00
- PRAHA - Nov., Dec. \$628.00
- VÍDEŇ \$649.00
- FRANKFURT \$549.00
- MNICHOV \$599.00
- ŘÍM \$679.00
- PAŘÍŽ \$549.00
- LONDÝN \$459.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 1 měsíce pobytu \$599.00

Lodní zájezdy (cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon: 708-749-1333 — 1-800-686-7012
FAX 708-749-1350

LEVNĚ PUJČKY NA AUTOMOBILY 6.25% APR

PINNACLE BANK
SLEVNĚ NA NOVODOBROVSKU WELLS

Berwyn Banking Center
7112 West Cermak Road
(708) 780-2025

Cicero Banking Center
6000 West Cermak Road
(708) 780-4970

Member
FDIC

Soukromá lékařská ordinace?

Mariánské Lázně, město zdraví, lázeňství a klidu — nahlas říkáme a velkými písmeny píšeme. Jaká je však skutečnost v oblasti poskytování soukromé lékařské péče? Lze tak usoudit z následujících řádků.

Pan MUDr. Karel Blažek zakoupil od města v průběhu roku 1992 jednu z vil v Mariánských Lázních, a to poté, co svoji žádost o odkoupení předanou MěÚ, zdůvodnil zřízením soukromé lékařské praxe. Žádosti bylo vyhověno, MUDr. Blažek svůj záměr realizoval a po zveřejnění reklamě o poskytovaných lékařských službách se občané dostávají k potřebným úkonům.

Rovněž moje zaměstnankyně Anna, občanka Slovenské republiky, která je v České republice řádně pojištěna u Všeobecné zdravotní pojišťovny v Chebu, k sociálnímu pojištění u správy nemocenského pojištění a která je rovněž řádně přihlášena na Pracovním úřadě v Chebu, navštívila dne 17. 5. 1993 ordinaci MUDr. Blažka. K lékaři šla s teplotou (to je zřejmě málo), občanským průkazem a mým doporučením: "Doktor je odborník, a nezapomeň mu sdělit, že jsi pojištěna, jako důkaz máš razítko v občanském průkazu, které stvrzuje, že jsi zaměstnána." Jak bylo doporučeno, tak i vykonáno. Jenže...? Vyšetření se přes 40° teploty nekonalo. Pan MUDr. Blažek ve své soukromé ordinaci sdělil, že cizince neošetřuje, a pokud ano, tak jen proti přímé finanční úhradě. Vysvětlil nemocné, že měl v minulosti se zdravotní pojišťovnou problémy s úhradou svých výkonů v případě cizinců a bylo po vyšetření.

O věci jsem byl informován a jednání pana doktora mne nepříjemně překvapilo. Nebudu popisovat nemilé překvapení nemocné ani její náhled na fakt, jak se chováme k občanům nedávno společného státu. Budu

hovořit jen sám za sebe. Nevěřil jsem slovům ani Anny, ba dokonce ani mé manželky, která nemocnou k vyšetření doprovázela a byla jednání MUDr. Blažka přítomna. Zavola jsem proto MUDr. Blažkovi a chtěl si ověřit, zda jsem byl informován správně. Musím konstatovat, že ano. Pan doktor mi své jednání potvrdil a navíc mi sdělil ještě další podrobnosti, z nichž vyjímám a dávám všem na vědomí proto, aby se přístě vyvarovali chyb, kterých jsme se dopustili my.

Chyba první: soukromý lékař nemusí přijmout každého pacienta, jde o privátní ordinaci.

P o n a u ě n í: Lékař si vybírá pacienta, ne pacient lékaře.

Chyba druhá: Nemocný (jde-li o cizince, který je v ČR řádně zaměstnán a pojištěn u zdravotní pojišťovny) musí nejdříve navštívit příslušnou pojišťovnu, kde si nechá vystavit potvrzení o tom, že je skutečně pojištěn, a s takovým potvrzením si může vybrat lékařskou ordinaci pro svoji návštěvu.

P o n a u ě n í: Nečekejte, až budete mít teplotu 40°C, utkejte do místa sídla zdravotní pojišťovny, požádejte o potvrzení o pojištění. Neučiníte-li tak v době, kdy jste zdraví, před smrtí to již nestihnete.

Na výše uvedené chyby mne upozornil při telefonickém rozhovoru MUDr. Blažek. Ponaučení z jeho slov jsem si vzal já a také nemocná Anna. Jen mi vrtá hlavou, jak je to s první pomocí, která je poskytována ve všech civilizovaných státech zdarma.

A co vy ostatní? Budete také vyhledávat soukromé ordinace, resp. ordinaci MUDr. Blažka v Komenského ul. č. 515 v Mariánských Lázních. Já za sebe a své zaměstnance odpovídám NE. Pokud se vy rozhodnete, že ano, pak nezapomeňte, že k návštěvě jmenované ordinace nestačí jenom teplota, ale také...

František Růžička

ŽALUJI

Snad by se dalo říci, že máme téměř vyhráno. Bývalý "disident" je prezidentem, "chartisté" jsou jeho poradci, "topiči z kotelen" zasedají v ministerských křeslech, "umlčování" herci opět hrají, "dezinformující" hlasatelé se znovu objevují na obrazovkách či u mikrofonu, "deformování" rektori začínají napravovat deformované, "vlastizrání" důstojníci a příslušníci mají možnost dalšího velení, "zaprodání" producenti nám opět začnou připravovat ideologicky nezávadné pořady a tak by se ve výčtu profesí dalo pokračovat.

Co však zbývá nám ostatním, obyčejně pracujícím lidem. Pracujícím tehdy i nyní. Jsou nás tisíce. Vedle trestního stíhání a nemožnosti studii na školách řada z nás musela měnit své zaměstnání, někteří museli odcházet i častěji a tím ztratili na své původní profesi, mnozí jej vůbec nesměli vykonávat, bylo jim odříkáno, byť se jednalo o základní právo na práci. Na nás se pravděpodobně nebude vztahovat žádná rehabilitace, nikdy nebudeme chtít zakládat spolky pro navrácení občanské plnoprávnosti za uplynulá léta. Nám již n i k d o a n i k d y nevrátí oněch 20 či 40 ztracených let. Zbude nám opět jen naše práce. Těm mladším s elánem, že ještě mohou něco dokázat, těm starším jen s pouhým zadostiučiněním, že se toho ještě dočkali, že to bude ve prospěch našich dětí. A snad právě proto píšeme a podepisujeme tyto řádky a provoláváme, že několik desítek řádek na první stránce jednoho z výtisků Rudého práva není dostatečnou omluvou.

Nedávni nositelé totalitní moci postupně odcházejí. Každý z nich se s tím bude muset vyrovnat. Druhou stránkou věci však zůstává, že žádný z nich si nepřipustí pocit viny. Proti tomu se brání a budou bránit přenášením viny na někoho zcela jiného. A tak stojíme před další skutečností, že totiž nikdo za nic nemůže. A to nejen za dobu posledních dvaceti let od roku 1968, ale i za dobu předcházejících let od roku 1948.

Někdo však tu mnohaletou spoušť nejen na materiálním bohatství celého našeho národa, ale především na jeho kulturním bohatství a na deformaci samotného lidského charakteru způsobil.

Z mnoha úst, i těch nejpovolavějších, již mnohokrát zaznělo, že nechceme ubližovat, že chceme být etičtější, že se nechceme mstít. Čtyřicet uplynulých let jsme veřejně neznali zásady křesťanství, zásady odpuštění druhému. A najednou chceme odpuštění v š e m a v š e c h n o. Nečiníme tím vlastně další násilí sami na sobě? Dokáže pochopit ten, komu odpouštíme, ve své plné podstatě to, co mu vlastně odpouštíme?

Nechceme být žalobci a sepisovat jednotlivé viny. Nechceme vést soudní procesy proti mrtvým. Uvědomujeme si i neúnosnost použít pojem kolektivní viny. Musíme si však uvědomit o jaké závažnosti zde jde. Při odhalování kultu osobnosti se objevila provinění: spoluúčast na záměrných vraždách s přitěžujícími okolnostmi; dohnání osob k sebevraždě; vědomé stíhání nevinných osob; vynášení vědomě nesprávných rozsudků; vědomé nezákonné zatýkání a zadržování osob; vynucování výpovědí. A tyto zcela konkrétní deformace trvaly i nadále. Přidáme-li k tomu i naše sametové vyjádření, že naše země se ocitla v hluboké morální, duchovní, ekologické, sociální, ekonomické a politické

krizi, nejde již o hlas se snahou o pouhé vyřizování účtů, ale o hlas k vystavení účtu. Účtu zločincům stalinismu. Tento systém je nutné odsoudit, vždyť má na svědomí nejen vývoj od roku 1948, proslulá léta padesátá, omyly let šedesátých. Stejně tak má na svědomí i přímé potlačení vůle lidu Československa vojenskou silou v srpnu 1968, ale i následných dvacet let TEMNA se všemi svými útrapami. V kolonce "ztrát" bychom pak našli ztráty nejcennější, ztráty nevinných lidských životů. I tento čin velezrady je nutné soudit se všemi jeho účastníky a vést k odpovědnosti jeho přímé viníky.

Jestliže jsme v době do 17. listopadu nepromlčeli zločiny nacismu, terorismu, rasismu, není důvodu proč tak učinit u tohoto totalitního systému vedoucímu k dlouhodobému zneužívání moci, hospodářskému diletantismu a morálnímu úpadku. Vždyť to byl systém napomáhající zločinu genocidy, byť by šlo jen o jeho odnož neostalinismus. Jeho pravou tvář jsme poznali na vývoji událostí v Rumunsku. Tyto zvůle nelze z hlediska morálního, historického, ani z pohledu právní spravedlnosti promlčet.

Až bude podtrženo, sečteno, uvedeny jmenné viny — pak budeme opravdovými křesťany. Můžeme přinést milost a připomenout ono biblické: "ne 7x, ale 77x odpusťte bližnímu svému". Tento proces se však neobejde bez procesů na nejnižší úrovni. Procesem rozhovoru "Z očí do očí" za stanovených kritérií čistoty morálních vlastností, odborných schopností a snahy maximálního nasazení v dalším životě této společnosti.

Pokud tento proces v celé své šíři nebude vykonán, nebudou známi jeho viníci, nemůžeme mít pro svoji každodenní poctivou práci ve prospěch nového svobodného Československa vytvořené optimální podmínky. Bude v nás totiž i nadále zůstávat pocit spáchané nespravedlnosti.

(21. ledna 1990)

Článek "Žaluji" jsem napsal v lednu roku 1990, jako podkladový materiál k provolání pracovníků našeho závodu. Žel, nebyl zveřejněn ani regionálním ani celostátním tiskem. Domnívám se, že s odstupem času vůbec neztratil na svém myšlenkovém obsahu, ba právě naopak, potvrzuje, kterou cestou bylo potřebné se ubírat.

Pocit spáchané nespravedlnosti nejen zůstal, ale stal se doslova tíživým kamenem, který nám brání pokračovat v cestě našich polistopadových ideálů. Prohlašují-li dnes naši přední politikové, že je pro cestu do Evropy nutné vypořádat se s "německou otázkou", dodávám, že je neméně nutné vypořádat se i s domácí politickou minulostí. Budeme-li i nadále budovat naši demokratickou společnost na základech předlistopadového režimu a jeho přísluhovačů, nemůžeme nikdy docílit pocitu domácího a útulného prostředí pro celou "rodinu". Onen pocit spáchané nespravedlnosti bude neustále vystupovat na hladinu našeho myšlení i každodenního konání.

František Růžička

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL
Cermak Road Realty
6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

Přijme se žena k uklizení domů a kanceláři. Musí bydlet v Naperville. Pokoj opatříme. Volejte (708) 393-3999.

PŘEKLADY

IJK
Translation Service
z češtiny do angličtiny a naopak
☆☆☆
I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

Naše písničky nezahynou

Půlhodinku
hudby z naší vlasti
vysílá Jerry Jirák
na stanici
WCEV 1450 AM
každou středu a pátek
v 8.05 večer.

**Kde možno koupit
HLASATEL:**

- **Minařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minařik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **26th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

Košice Mečiarovým zrcadlem

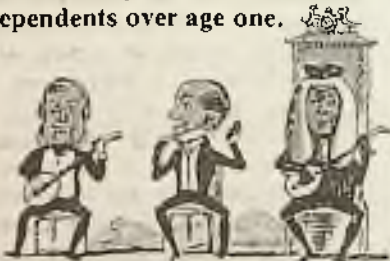
S rostoucí nechuťí hledí Košičané směrem k Bratislavě, kde Vladimír Mečiar hraje svoji nacionalistickou hru. Slovenští, maďarští, čeští, polští, němečtí a ukrajinští Košičané, kteří se cítí být bezmocně vehnáni do rozdělení Československa, s obavami sledují rostoucí propast mezi národnostmi. V této beznadějné situaci začíná malá skupina nebojácných s odporem proti tyranovi. Na začátku šlo o žert. Skupina místních politiků a novinářů jedné srpnové noci navrhla "vyhlášení nezávislosti Košic". "Chtěli jsme nastavit Mečiarovi zrcadlo a předvést mu malichernost jeho požadavků," uvádí jeden z prvních signatářů košického vyhlášení. Žert se však rychle stává vážnou záležitostí. Slovenské sdělovací prostředky reagují skutečně rozhořčeně. "Provincionalismus a regionalismus byly vždy prostředky, kterými se cizí mocnosti pokoušely rozbít Slovensko," říká šéfredaktor "Mečiarovy hlásné trouby" - deníku Koridor — včetně dovětky, aby se iniciátoři akce nechali vyšetřit u psychiatra.

Iniciativa "Svobodu Košicím" zasáhla slovenskou vládu na bolavém

PRODÁ SE
Prodám loď - sailboat - za \$25,000 nebo vyměním za auto nebo za "Vacation trailer". Tel. 219-659-0938.

Havajské ostrovy - Maui - nocleh se snídaní v soukromém domě, dvě oddělené ložnice, studio; domek s 1 ložnicí. \$75-80 za noc pro dva. Bazén, jacuzzi. Volejte 1-808-874-6407, - Eva Vilfas.

If you have a child age one or older who doesn't have a Social Security number, make sure you get one before you file your tax return next year. The law requires you to list a Social Security number on your tax return for all dependents over age one.

Ondruš & Syn

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Navštivte nás!

Ondruš & Syn

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS
484-1700

místě. Košičané i tak hledí na historicky méně významnou Bratislavu s určitou arogancí. Nespravedlnost dějin, která z Košic udělala jen druhé město Slovenska, vedla již v minulém století k napětí. Dosud však byla hlavním městem Praha. S tím se Košičané vyrovnali. Ale Bratislava? Navíc se obyvatelé Košic pyšní svou dlouhou mnohonárodní tradicí. Po staletích maďarské a později habsburské nadvlády se slovenské a maďarské obyvatelstvo natolik promíchalo, že dnes připadá etnické rozdělení 300 000 Košičanů směšné.

MF 8.9.93

Káru tlačí PNP

Několikrát jsem se ve svých článcích věnoval otázce postavení a úrovně regionálního tisku a tím i zároveň otázce jeho zrodu a lůna KSČ a současné existence za podpory zahraničního kapitálu.

Jeden z okrajových sloupků otiskuje stať Passauer Neue Presse o tom, že V. Klausovi se podařilo nejen zachránit nezbytné reformy politického systému, ale přivodit svým způsobem hospodářský zá-

zrak. Inflaci uvádí v Maďarsku 20%, v Polsku 22%, u nás pouze 17%. Nezaměstnanost pak v SRN 7,6%, u nás necelá 4%. Zadluženost Maďarska 21,4, Polska 45,5 mld US, v ČR pouze 8 mld.

Ve francouzském deníku Le Monde však promlouvá bývalý ministr zahraničí J. Dienstbier v poněkud jiném tónu. Namísto slova "zázrak" používá "blud". Zdá se, že bývalý ministr, který s Klausem "sloužil" ve vládě národního porozumění, je dnes nejhrošlivějším kritikem. Ten, kdo však zná osudy počátku rozpadu OF nemůže být udiven. Vždyť sporem Klaus vs. Dienstbier celá ta fraška rozpadu začala. Bylo to jako řetězová reakce.

Vraťme se však k otázce regionálního tisku (jenom?) a zeptejme se, kdo komu vlastně tlačí káru? Regionální tisk PNP (jako živitel) a nebo PNP svému tržodárci (ODS)???

František Růžička

ZASE NOVÝ PODRAZ

"Rada vzájemnosti Čechů a Slováků", Solidarity Council of Czechs and Slovaks, Room 2105, 1776 Broadway, New York, NY 10019-2002.

Rada svobodného Československa dovzdychala, proto přichází nový socialistický produkt. Teď socialisti honem chtějí utvořit "Radu vzájemnosti" a chtějí by být jako politická organizace a reprezentovat exulanty. Exulanti jsou organizovaní ve Sdružení čl. exulantů. Tato mohutná organizace je bojovníci za svobodu v Čsl. od komunistického jha, a Svaz bojovníků za svobodu, spojený s bojovníky Pražského povstání, jsou jediné organizace, které bojují a bojovaly dosud od roku 1945. Dnes Češi a Slováci samostatně se rozhodují o svém životě. My jim nemůžeme poroučet, my můžeme jen některé věci schvalovat jako dobré a demokratické, nebo neschvalovat; buď chválit nebo kritizovat - na to máme právo. "Rada vzájemnosti", která se sama ustanovila a dává se dohromady, nemá právo jménem exulantů nic ujednávat. Kdo jsou ti páni a dámy, o kterých jsme většinou nic neslyšeli, ani nic pro svobodu v ČSR neudělali? Pan Povolný, vedoucí z bývalé Rady svobodného Československa, kterou 3/4 exulantů nikdy neuznalo, byl socialistický výplod Výboru svobodného Čsl., kde byli jen sami socialisti, spolupracovníci komunistického režimu.

"Rada vzájemnosti" nemá ani dost členů do výboru. Zde uvádím z textu: "Jediná otázka ve věci nominace byla nastolena Babincem; pokud jde o Zlatu Pačesovou, která není členkou RVČS, pan Horák a paní Šimko ujistili valnou hromadu, že do RVČS vstoupí, a členství ve výkonném výboru přijímá." To je legrace, člověk, který není členem a nic neudělal, je pány delegáty zvolen do výkonného výboru. O 3/4 lidí z této nově utvořené organizace mně není nic známo, tak se zmíním jen o některých.

Pana dr. Bunžu znám řadu let z Anglie, z Čech, z New Yorku. Nekandidoval jste za poslance na jednotné kandidátní listině s komunisty za lidovou stranu? Nehlasoval jste, jako poslanec, aby dr. Horáková byla zbavena poslaneckého mandátu a byla vydána trestnímu stíhání? Nebo jste šel při hlasování náhodou na záchod? Pana Láta znám z Chicaga jako velmi dobrého automechanika, bývalého majitele autoopravny. Členem exulantů nebyl, pokud vím — byl členem některé odbočky ČNRA, snad 28. října. Pan Babinec myslím, byl legionář, klobouk dolů. Myslím, že se hned na začátku přihlásil, pokud se pamatuji, s mjr. dr. Veverkou do Svazu bojovníků za svobodu.

Nedejte se lidé opět opít rohlíkem, aby někdo nebo nějaká organizace vás zastupovala, která pracovala s komunisty, a byla socialistická jako politická instituce v Čechách a na Slovensku.

František Bulín

Dne 21. 5. 1993

Vážení v Denním Hlasateli,

zdravím Vás z Čikága, kde jsem na návštěvě u dcery a poprvé v USA. Anglicky umím málo, a ta jsem s radostí si vzala ke čtení Vaše noviny z 5.5., č. 14. Pokazily mi ale dobrou náladu články od p. Dr. Komára - Chrudim. Jsem z Pardubic, 10 km od Chrudimě, ráda chodím mezi lidí, a tak musím Vám napsat, že názory pana Komára jsou v mém okolí mizivé - snad je mají obdivovatelé pana Sládka - vůdce republikánů. Ale i těch ubývá, když ho vidí na obrazovce, jak vše kritizuje, ale jeho vykřikovaná řešení jsou nereálná. I pan Komár podle jeho vzoru kritizuje naše nejlepší lidi. Pana prezidenta Havla máme u nás velmi rádi. Za komunistické totality se neukryl na "teplém místěčku" (Co asi dělal pan doktor Komár?), ale snažil se pro nás o svobodu, riskoval - jeho rodina neměla klid. Kdyby byl kariérista, jak lze dotýčený pan Komár - jednal by jinak. Pan Komár je plný nenávisti a proč? Chce asi zpět bývalé časy, nebo stát sám někde na skvělém místě?

Pan prezident Havel by se dobře uživil i jinak (spisovatel), a měl by klid a soukromí. Pro většinu z nás Čechů i Moravanů je symbolem svobody, poctivosti a odvahy. Svědčí o tom nakonec i průzkum veřejného mínění. Zrovna tak nenávistná slova proti ekonomovi panu Klausovi znechtí slušnému člověku názor na pana Komára. Podědil asi geny po předcích, kteří, kde mohli neodbytně štípou. Prosim Vás, nenechávejte místo ve Vašich novinách pro něco tak nehorázného! Velká většina nás doma - lidí, které on prostě uráží - my prostě máme moc rádi, že něco dobrého pro nás dělají, a pan prezident Havel dělal dobré věci po celý život. Jistě to ví i on sám (myslím pan Komár), ale chce spínit. Jsme rádi u nás v Čechách, že jsme se svobody dožili, i když zatím je u nás mnohem draž než u Vás. Jsem důchodkyně, a musím napsat, že nám důchod postupně zvyšují. Ale naprostá většina by se ráda uskrovnila - i více, ve prospěch ekologie, (a?) nemocných lidí. Štěstí není v nadbytku věcí. Nešťěstí je v nenávisti pana Dr. Komára.

Podepsaná: Zdeua Kuchařová
6719 So. Aspen Ln.5
t.č. Westmont IL 60559

ODPOVĚĎ ZAMILOVANÉ NÁVŠTĚVNICI

Carl Hodek

Člověk se nepřestává divit a kroutit smutné hlavou nad takovýmto dopisem. Do Havla zamilovaná pisatelka tohoto dopisu zřejmě nemá ani zdání, nebo tušení, co svoboda je, nebo co svoboda vůbec znamená, a tak, jako "poslušná," a na zoologickou klec zvyklá obyvatelka roztržené republiky Havla, Klause a Mečiara, nám zpívá tu samou písničku lásky umytého mozku.

Škoda jen, velká škoda, že pí. Kuchařová nezná dobrou angličtinu, aby si sama mohla zjistit, ovšem po pozorném čtení amerického tisku, jak se můžou kritizovat veřejné osoby, t.j. služebníci lidu - světovým a národním tiskem. Pí. Kuchařová si zřejmě přivykla na tu 40ti letou slávu režimu, který z každého pohlavára udělal pána Boha, na kterého se uesmělo ani šáhnout a zvláště někoho kritizovat.

Jakákoliv kritika je nepřijatelná, a obzvláště, když je muřena proti Václavovi von Jedinému (můj titul pro Havla) či jeho excelenci (titul Jirky Táborského pro Havla). Já nevím, jak dále můžeme miláčka pí. Kuchařové povýšit. Snad by byl praktický titul pro pí. Kuchařovou "jeho eminence," nebo snad "jeho svatost," ale to by bylo Vatikánu nepřijatelné.

Pí. Kuchařová píše, že ráda chodí mezi lidí a názory pana Komára jsou mizivé? Je to snad tím, že vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá? Komunisty vyvičený Havel jim tam nakukal, že jsou tam všichni viníky a tak se některé ty mozky cítí jaksi od viny umyté. Veřejné mínění? Pí. Kuchařová je zcela uzavřená a zapomíná, že tam v té její nové republice mají novou a komunismu oddanou generaci lidí, kteří pod komunismem vyrostli, pod komunismem studovali, o které se komunismus staral od jejich kolébky, a kteří jsou naprosto neschopní myslet sami za sebe. Jaké je to pak veřejné mínění? Očekává, nebo chce snad pí. Kuchařová, aby se nějak jinak vyjadřovali ve veřejném mínění, než jak je komunismus naučil?

Paní Kuchařová by si měla uvědomit, že svoboda rozhodně neznamená poslušnost režimu a obdiv "těch tam na Hradě a ve vládě!" Neuvědomuje si, že "oni" jsou tam pro ní a ne naopak?

Pí. Kuchařová neví, že praví uprchlíci před komunismem se nikdy neukrývali na "teplém místěčku," ale že většina měla tvrdé začátky. Pí. Kuchařová ani neví, že někteří ztratili své drahé v boji proti komunismu. Naznačuje snad nám pí. Kuchařová vyjádření Dienstbiera, který řekl, že nikdo před komunismem nemusel utíkat? Naznačuje nám pí. Kuchařová, že by bývalo bylo pro nás mnohem lépe pracovat někde na jáchymovských dolech, nebo být utlučen k smrti v nějakém komunistickém vězení? Myslí si pí. Kuchařová, že jsme se měli všichni poddat otroctví? Neví pí. Kuchařová, že existovalo, a stále existuje něco, čemu se říká politický azyl, který naznačoval či naznačuje světu odpor občanů proti tyranii?

Opozice na obrazovce (televizi) proti Václavovi von Jedinému a tomu Druhému? Neví pí. Kuchařová, že je to v rukou komu-

nistů, pro které je její eminentní Havel záchrancem? Je tak slepá a hluchá?

Neví pí. Kuchařová, že "její" oblíbenec Havel nebojoval PROTI komunismu a pro celkovou svobodu československého národa? Daleko od toho! Chtěl bych od pí. Kuchařové vidět jeden z dopisů Havla, který by byl adresovaný na komunistické pohlavary před 1989, kde Havel se otevřeně vyjadřoval PROTI IDEOLOGII KOMUNISMU!

Neví pí. Kuchařová, jak se ten její "svatý" vyjádřil proti americkému prezidentovi Reaganovi, když on pojmenoval Sovětský svaz a jeho satelity Říší zla? Nebyl to Václav von Jediný, který řekl, že prezident Reagan si nevidí ani na špičku nosu něco takového říci? Proč to řekl?

Problém s pí. Kuchařovou je ten, že nechce číst pravdu. Pravda jí bolí, za pravdu se stydí! Snad ona nechce, abych jí řekl, kdo se té pravdy nejvíce bál a stále bojí? Neví chudák tu odpověď?

Ne, paní Kuchařová! Není to pan Komár, který lže! Vy, a někteří ti ostatní, kteří jsou zamilovaní do Havla, si prostě nechcete připustit pravdu a opět zapomináte, že tam u těch koryt jsou ti samí! Čím větší lže a čím více Vám ji opakuje, tím více lidí s Vámi, pí. Kuchařová, jí bude věřit.

Je mi pí. Kuchařové líto, a znovu se zde v mé odpovědi na její dopis musím opakovat: ničení či mytí mozku komunismem je zločin sám o sobě!

Byl Václav von Jediný, jeho excellence, a jeho eminence v koncentráku, nebo měl místnost sám pro sebe s týdenními privilegii návštěv s cigaretkami? Opravdu byla rodina Havlů tak pronásledovaná, jak prohlašuje paní Kuchařová? Nebyl někdo z jeho rodiny kolaborantem už za Nacistů? Co je lže a co je pravda? Lhat si někdo sám sobě je snad pro pí. Kuchařovou tou pravdou, kterou tak ona obhajuje? Jak je to tedy ale možné, že celá rodina Havlů neskončila někde v Leopoldově nebo na Jáchymově? Já myslím, že by měla pí. Kuchařová mluvit s některými skutečnými vězni, kteří trpěli za komunistů.

Havel není kariéristou? Nů to je ale novinka! A toho jeho psaní by ho uživilo? Kde? Jistě ne v Americe! Co Havla přinutilo k prezidentství zřejmě pí. Kuchařová neví a ani o tom nechce slyšet či o tom číst. Říká se, že láska je slepá a hluchá. Jaké jen nešťěstí pro pí. Kuchařovou.

Jsem si jistý, že pan Komár nechce zpět časy, o kterých snad pí. Kuchařová sní, ale jistě ty časy bývalé, ty před komunistické a ty před hillerovské, t.j. časy čsl. slávy a svobody a vlastenectví.

Havel je symbolem svobody, poctivosti a odvahy? Nevím, o jaké svobodě pí. Kuchařová mluví, když jí chce ona sama druhému vzít a jít krokem poslušného "bubeníka."

Poctivost? Co je u pí. Kuchařové poctivost? Vrátil nalezenou peněženku? Nebo snad pí. Kuchařová si to míchá se spravedlností, od které je Havel tak vzdálený, že by potřeboval vesmírovou raketu se k ní dostat!

Mít odvalu? Vyjádřil se Havel osobně a veřejně, že je proti komunismu, jeho ideologii, a že je to zločinecká organizace? Nebyl to on, který z jara 1992 se vyjádřil v rozhovoru s Mladou Frontou Dnes, že je slabochem a že mu to i jeho žena vyčítá? Nebyl to on, který prezidentství nechtěl? Nebyla to komunistická klika, která ho naučila jak vysoko a jak daleko skákat?

Pí. Kuchařová, jak je z jejího dopisu vidět, je spokojená, když jí ti dva "Svatí Václavové" sem tam hodí tu kostičku, aby si nenařkala. Psát ale takovou hloupost, jako píše ona, že naprostá většina by se ráda uskrovnila i více ve prospěch ekologie? Jaké ekologie? Nebyli, a nejsou to ti samí pánové, kteří tam vládli a opět vládnou, a kteří tam dělají ty nové zákony pro jejich ochranu, kteří by se vlastně měli uskrovnit? Neměli by to být oni, kteří by měli "dobrovolně" pracovat na zlepšení té špíny, kterou tam za těch 40 let nadělali? Nemá to ta pí. Kuchařová nějak popletené? Ani se nedivím.

Co tam teď máte, paní Kuchařová?

Podle mého mínění, teď tam máte Velkého vůdce Klause, Milého vůdce Havla, a vedle na Slovensku strejdu Mečiara.

Opravdu krásná trojka. Moskva si nemohla nic lepšího vybrat! Doufám, že ti pánové nezapomenou jít o krok dále na Tři krále.

Paní Kuchařová, gratulujeme Vám! Máte svobodu!

Co záleží na pravdě a spravedlnosti?

Strana 14

TRIDENT

Říjen 1993

SPRAVEDLNOST - ZÁKLAD STÁTU

o, že základy státu spočívají na jeho spravedlnosti, věděli všichni vládcové i ovádání od nepaměti. Otázka je, co je spravedlnost, jak ji provádět a zajistit. Zatím ještě převládá domněnka, že nejspolehlivější zárukou spravedlnosti je demokracie. Kdo zná jen trochu historii, tu údajnou učitelku života, ví, že je to žalostný omyl ovládaných a z velké části podvod demokratických vládců. Už ve starém Římě, údajném to vzoru právního státu, se říkalo: "Senátoři jsou dobří muži, ale senát je zlá šelma." Jeden z největších filozofů té doby, Seneka, byl přesvědčen o tom, že republika představuje pro stát větší zlo, než vláda diktátorského císaře Tiberia. V našich

Pokračování na str. 12

dějinnách, už od dob Přemyslovců, byla období "bezkráloví", jak se tehdy říkalo, vždy dobou největšího bezpráví. Zpočátku tento stav vyhovoval nejvíce šlechtě, která se v těchto dobách nejvíce obohacovala loupežemi cizího majetku, nejčastěji církevního, poněvadž tam nehrozilo nebezpečí ozbrojené odvety. Nakonec tento stav začal ohrožovat i samotnou šlechtu, která se nakonec vždy shodla na tom, že je lepší špatný král, nežli žádný. Je také pravda, že bezpečnost a spravedlnost, u nás dosud nedosaženou, zajistil lidem katolický autokrat Karel IV. to uznávají i nekatolíci, mezi nimi i evangelíci, náš historik František Palacký. Příkladů, kdy demokracie nebyla schopna zajistit spravedlnost, nacházíme v minulosti i v současnosti víc než dost. Víme, jak skončila u nás vláda demokraticky zvolených 30 direktorů v letech 1618 až 1620, jak skončila šlechtická demokracie v Polsku, aby bylo jasné, že demokracie ani v minulosti spravedlnost zajistit nedokázala. V současné historii je to téměř to samé - mnichovská a jaltská spravedlnost vyspělých demokracií hovoří sama za sebe. Není se co divit, když jeden z jejich tvůrců, prezident USA Roosevelt za války prohlásil, že když mu dá Quisling Oslo, bude volat "Ať žije Quisling". Další uznávaný demokrat, náš tehdejší prezident Dr. E. Beneš, řekl, že on vůbec nedělá spravedlnost, že on dělá politiku. Proč se ale oba cítili na konci svých životů oklamáni a zrazeni, když se jiní řídili přesně tím, co oni hlásali? Němci si také řekli, že když jim dá Hitler práci, budou volat ať žije Hitler, a Gottwald si také řekl, že v únoru '48 nebude dělat spravedlnost, ale politiku.

Tvůrci ústavy USA si byli dobře vědomi toho, že demokracie není zárukou spravedlnosti. Proto třeba soudcové Nejvyššího soudu jsou po svém jmenování nesaditelní, prezident má rozsáhlé pravomoci atd.

Přesto skutečnost po více než 200 letech existence této největší demokracie, této "vlády lidu, lidem a pro lid" je horší než na počátku, kdy zákonodárci ještě věděli, že oni zdrojem spravedlnosti být nemohou. Konečně jaké mínění o spravedlnosti demokracie mohou mít pozůstalí po padlých ve Vietnamu, když už za prezidenta J. Cartera byli tehdejší dezertéři rehabilitováni, a jaký smysl pro spravedlnost mohou mít občané, kteří si do čela státu zvolili jednoho z nich? Jaký smysl pro spravedlnost může mít naše současná pokoncilní hierarchie, když rehabilitovala i ty nechtuté kolaboranty z "Pacem in terris", aniž by to odpuštění podmiňovala sebestmářským veřejným pokáním? Pokouší se prostě rehabilitovat a legalizovat čarobáctví, stejně jako jejich současní světské kolegové, kteří dělají totéž, když "legalizují" krádeže církevního majetku. Prostě i na nich se osvědčilo biblické "Budou jísti ovoce skutků svých a radami svými nasyceni budou".

Diskuse na téma o nejspravedlivějším systému vlády by byly stejně nekonečné jako proslulé "disputace" mistrů kollegiátů ve středověku a vedly by asi ke stejnému výsledku - k žádnému. Skutečností zůstává, že demokracie spravedlnost nezajistila, a známý výrok W. Churchilla, že zatím nikdo nic lepšího než je demokracie, nevymyslel, alespoň v jednom případě neplatí. Je to příklad našeho Karla IV., který ukázal, že nezáleží na tom, jak se kdo k vládě dostal, ale na tom, jak si je vědom své přímé zodpovědnosti za svou vládu, aby jako on také měřil všechny své skutky koncem lidského života a byl schopen pochopit, jaký smysl i pro světskou spravedlnost má poselství Jožíšovo: "Hleďte nejprve království Boží a jeho spravedlnost, a vše ostatní vám bude přidáno."

Ing. Karel Jahoda

Poznámka:

Pro úplnost uvádím výrok Dr. E. Beneše v plném znění, jak ho cituje V. Kadlec ve své knize "Podivné konce našich prezidentů", vydané v nakl. Kruh, Hradec Králové, 1991 podle "Acta occupationis Bohemiae et Moraviae", nakl. ČSAV Praha, 1966: "Já vůbec nedělám spravedlnost, já dělám politiku. Přitom někdy vědomě musím dělat krivdy a dělám je, když je to v zájmu státu. I osobní. Ale mám vždy odvalu se k tomu znát."

Ing. K. J.

nazývají svobodnými zednáři..., v nichž se vzájemně spojují stejně přísnými jako neprůhlednými dohodami muži každého náboženství a každé sekty, kteří si klamně dodávají zdání přirozené poutivosti..., a zavazují se přísahou na bibli... Kdyby nedělali nic zlého, nedocházelo by u nich k tomu, jak se děje, že tak nenávidí světlo... Odsuzujeme" je - a postihujeme je tímto zveřejněním Naši navždy platné konstituce interdiktem... Z toho důvodu zakazujeme výslovně... všem věřícím Ježíše Krista a jednomu každému z nich... vstupovat do uvedených svobodozednářských společností, rozšiřovat je, přijímat je mezi sebe a být v nich zapsán..., a sice pod trestem exkomunikace, do níž by všichni upadli tím samým činem (ipso facto) a bez jakéhokoli dalšího prohlášení a z nichž by nemohl nikdo obdržet absoliuci od nikoho jiného než od Nás nebo od později vládnoucího papeže s výjimkou v nebezpečí smrti."

(G. Virabeau, "les Papes et la Franc-Maconnerie", str. 15 -17)

Od roku 1738 byla tato varování a tato opatření bez přerušení obnovována vládnoucími papeži. Citujeme encykliky:

"Providas" Benedikta XIV. z 18. 5. 1751,
"Ecclesiam" Pia VII. z 13. 9. 1821 proti karbonářům,
"Traditi" Pia VIII. z 24. 5. 1829, která potvrzuje předchozí prokletí,
"Qui pluribus" Pia IX. z 9. 11. 1846,
(pozn. čes. překl.: "Mirari vos" Řehoře XVI. z 15. 8. 1832),
"Quibus quantisque" Pia IX. z 9. 11. 1849,
"Humanum genus" Lva XIII. z 20. 4. 1884.

Poslední encyklika shrnuje přechodí papežské dokumenty a doplňuje je. Svobodné zednářství ničí jakoukoli náboženskou a společenskou uzdu a otevírá cestu komunismu.

"Pascendi" sv. Pia X. z 8. 9. 1907, která mluví o "tajemných skrýších, v nichž se rozvíjejí tyto zhoubné nauky..."

K tomuto seznamu se musí připojit ještě apoštolská konstituce "Quo graviora" Lva XII. z 13. 3. 1820.

Ani po roce 1914 papežové neměli:

Benedikt XV. poželhal dílo msgra. Jouina "Contre les sectes ennemies de la religion" (Proti sektám, jež jsou nepřátelské vůči náboženství) a Pius XI. povzbuzoval téhož preláta.

Pius XII. označil dne 24. 7. 1958 za

"kořeny moderní apostasie vědecký ateismus, dialektický materialismus, racionalismus, laicismus a jejich společnou matku svobodné zednářství."
(cit. v J. Ploncard d'Assac, "Das Geheimnis der Freimaurer" - "Tajemství zednářů", Stuttgart 1989, str. 199)

Jan XXIII. připomenul roku 1960 římské synodě:

"Co se týče sekty svobodných zednářů, necht si věřící vzpomenu na to, že tresty, stanovené Kodexem církevního práva - CIC, can. 2335 - jsou stále ještě platné."

Postoj katolické Církve byl tedy již přes 200let jasný a nedvojznačný. Papežové tuto sektu odsoudili, protože usilovala o to, zničit náboženský řád a zároveň křesťanský společenský řád.

Zednářství se rádo předstává v barvách vzájemné tolerance, respektu před jinými a před sebou samým. Tvrdí, že bratrská pouta, která sjednocují bratry (členy svobodného zednářství) po celém zemském okruhu, by se měla rozšířit na všechny údy lidské společnosti. Připomíná to, že svobodný zednář má za všech okolností povinnost svému bratru pomáhat, osvětlovat, ochraňovat, dokonce s nasazením života, a bránit ho proti nespravedlnosti. Ale to vše je jen tvář sekty vystavovaná na odív, ostatně to jediné, co většina zednářů zná. Její pravý cíl je nově uspořádat společnost na nových základech - bez Našeho Pána Ježíše Krista - a dospět pomocí principu demokracie k jednomu světovému náboženství.

Lev XIII. se neklamal, když v encyklice "Humanum genus" napsal:

"Sekta svobodných zednářů pronikla do všech stupňů společenské hierarchie a začíná uvnitř moderních států zaujímat moc, která se rovná suverenitě."

"Od doby, kdy sekta je schopna propůjčovat své činnosti tvář, můžeme napočítat ve Francii pět revolucí (1789, 1830, 1848, 1870, 1945), čtyři zahraniční invaze (1815, 1870, 1914, 1940), dvě okradení Církve, vyhnání duchovních řádů, potlačení katolických škol, laicizaci náboženských sdružení (1789, 1901), atd.

(Msgr. Lefebvre, "Sesadili Ho z trůnu", str. 50)

Co by řekl Lev XIII. v dnešní době, v níž všechny vlády poslouchají rozhodnutí lóží! Slyšíme přesto tu a tam, že svobodné zednářství se změnilo, že si už nezaslouhuje odsouzení, jímž bylo v minulosti vystaveno. To je naprosto falešné. Nemí dost na tom, že Pius XII. a Jan XXIII. připomenuli tresty; před koncilem bylo možno ještě číst v římských dokumentech:

"Zednářství skotského obřadu spadá pod odsouzení, které bylo Církví výslovně všeobecně proti svobodnému zednářství a není žádný důvod připouštět jiný postup jednání vůči tomuto druhu svobodného zednářství."

(Nejvyšší kongregace Sv. Officia, 1946, cit. u G. Virabeau)

"Protože se nestalo nic, co by opravňovalo v této záležitosti k provedení změny rozhodnutí Sv. Stolice, podržují si ustanovení církevního práva stále svoji platnost a sice pro každou, ať již jakkoli uspořádanou formu zednářství."

(Tatáž instance, 20. 4. 1949)

Dne 5. 1. 1954 odsoudilo Sv. Officium dílo velmistra rakouského "Johannes-Freimaurerei" (Johanitského svobodného zednářství). Dne 20. 2. 1959 zveřejnilo plenární zasedání argentinských kardinálů, arcibiskupů a biskupů prohlášení, které připomenulo výslovné odsouzení ze strany papežů od Klementa XII. až po sv. Pia X. a podtrhlo, že zednářství a marxismus sledují stejné cíle:

"Aby dosáhlo svých cílů, používá svobodné zednářství finanční špičky, vysoké zástupce politiky a světového tisku; marxismus používá sociálních a hospodářských revolucí proti vlasti, rodině, vlastnictví, morálce a náboženství. Svobodní zednáři dosahují své cíle v tichosti a převratnými prostředky, komunisté zcela veřejně rovněž převratnými prostředky."

(G. Virabeau op. cit. str. 6)

Svobodní zednáři ze své strany projevíli zřetelně svůj odstup vůči katolické Církvi, tak např. bratr . . . Guy Vinatrel:

"Kdyby mělo dojít ke sblížení mezi zednářskou tolerancí a katolickou intolancí, pak se to může stát jen ve prospěch všeobecné tolerantnosti."

(J. A. Faucher-A. Ricker "Histoire de la Franc-Maconnerie en France str. 469)

(Pokračování příště)

CÍLENÝ ROZVRAT CÍRKVE - VIII. část

/Z knihy abbé Daniela Le Rouxe "Petře, milujes mne?", německé vydání Kněžským bratrstvem sv. Pia X., Stuttgart 1990, přeložil K. Triebenekl/

Papežové odsoudili svobodné zednářství

ohlá Církve zůstat lhostejná vůči rozšiřování takových revolučních zásad? Měla mlčet a ustoupit před bludem? Nikoli, papežové odsoudili zednářství velice záhy a vynesli jeho tajemství na denní světlo. Přiznání Jacques Mitteranda, bývalého velmistra Velkého Orientu Francie nám ostatně ukazuje, že mýlili dobře:

"Katolická Církve se nemýlila vzhledem k významu události... Bullou "In eminenti" (česky viz TRIDENT č. 3/93, březen 1993 - pozn. red.) vyslovil papež Klement XII. v roce 1738 exkomunikaci nad svobodnými zednáři, přičemž pranýřoval tajemství, kterým sami sebe obklopovali a své práce ještě dnes obklopují."

(Jacques Mitterand, "La politique des franc-masons", str. 45)

Encyklika IN EMINENTI ve skutečnosti pranýřuje

"určité společnosti, shromáždění, spolky, skupiny nebo konventy, jež se